XIV. évfolyam 45. szám. Ára: 1 forint 1958. november 6.

Szegő Gizi rajza

— Halló, Közért? Itt doktor Kovács! Küldjenek fel nekem öt kiló nápolyit, két kiló savanyú-cukrot és huszonöt darab Tibi-csokoládét, de gyorsan!

Precíz ember

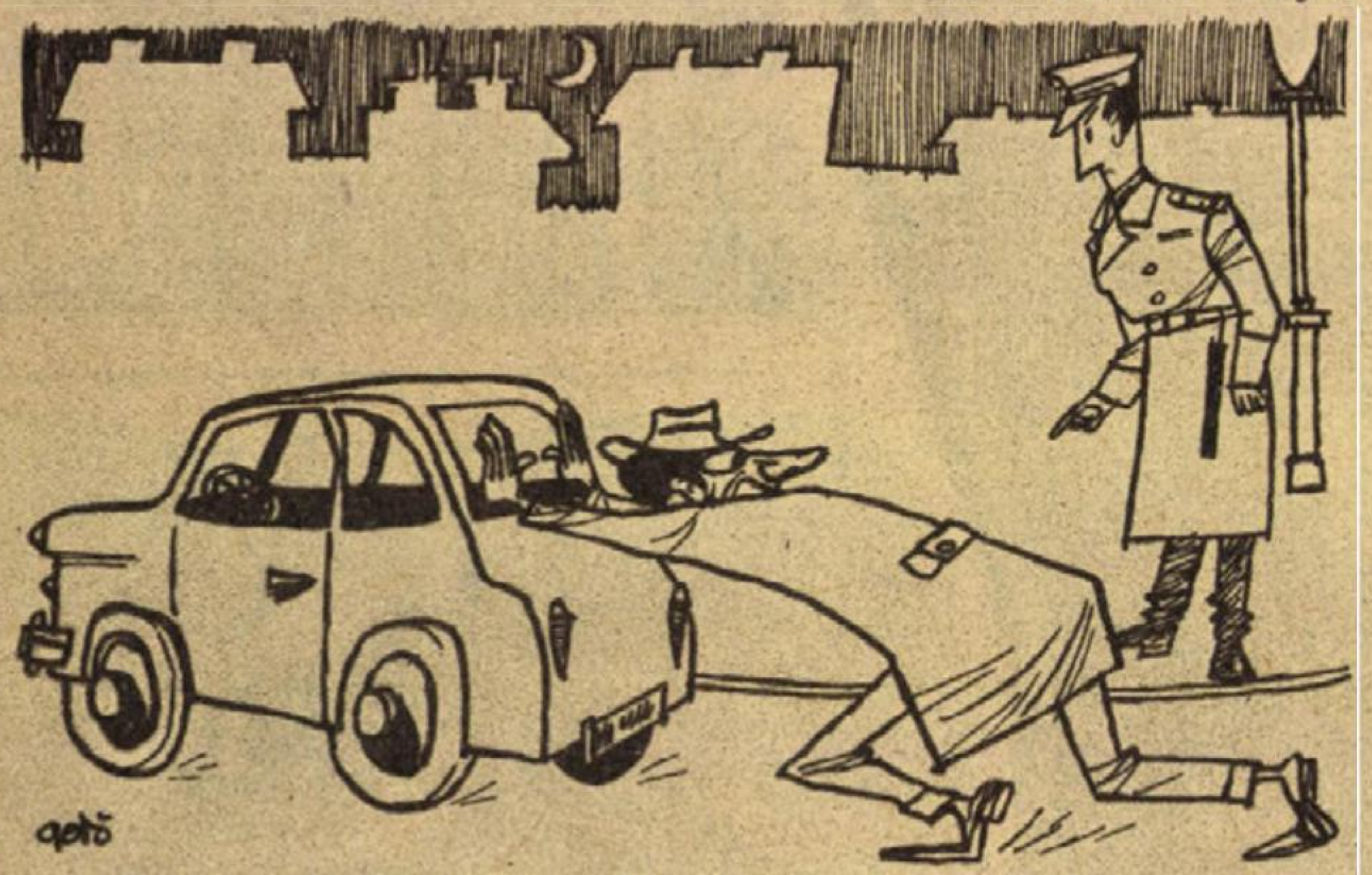
Várnai György rajza

– Erre tessék felmenni a lépcsőn : : :

Fél a következményektől

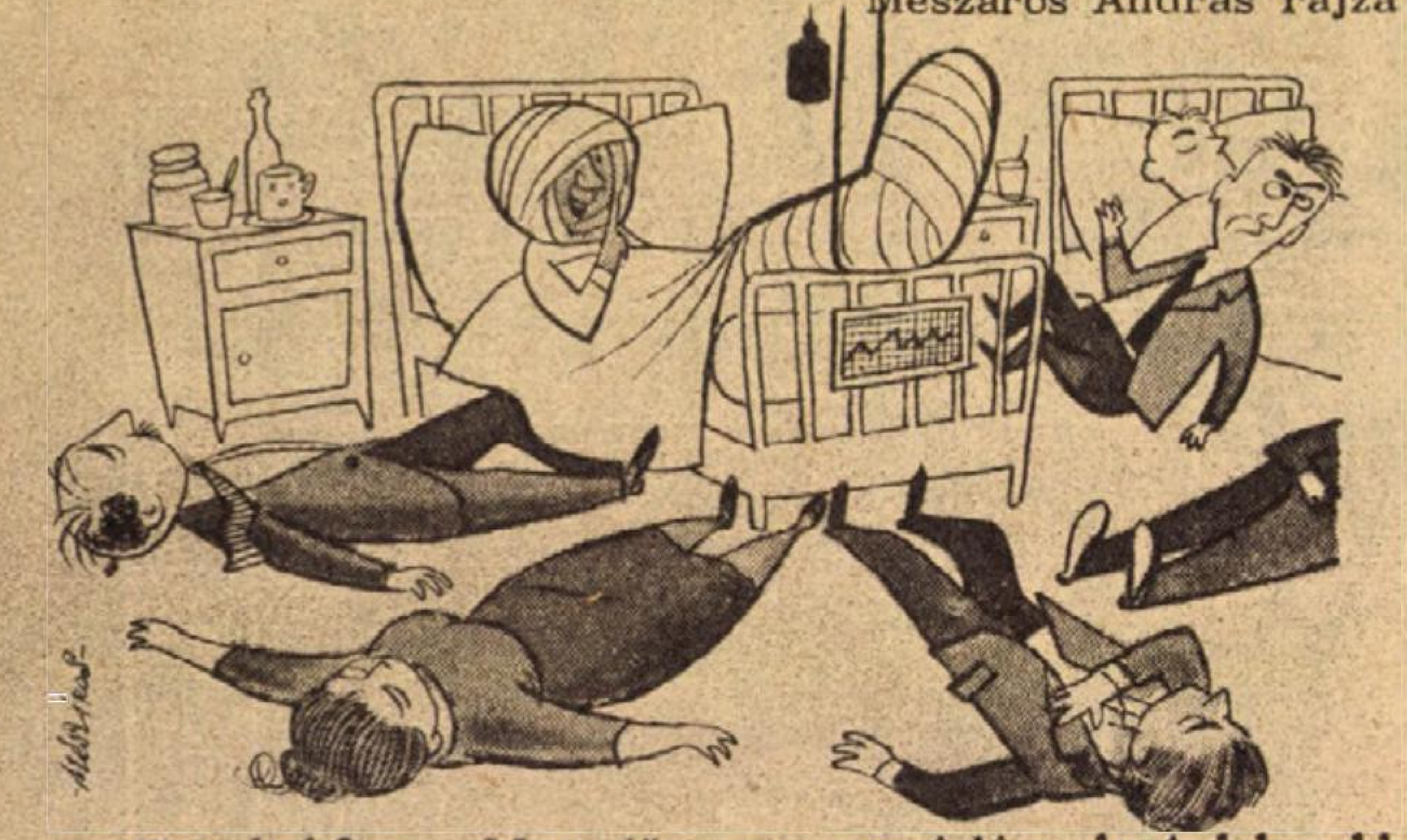
Gerő Sándor rajza

– Miért tolja? Nincs a kocsiban üzemanyag?
– De van. Csakhogy, sajnos, bennem is van három deci : : :

Kórházban

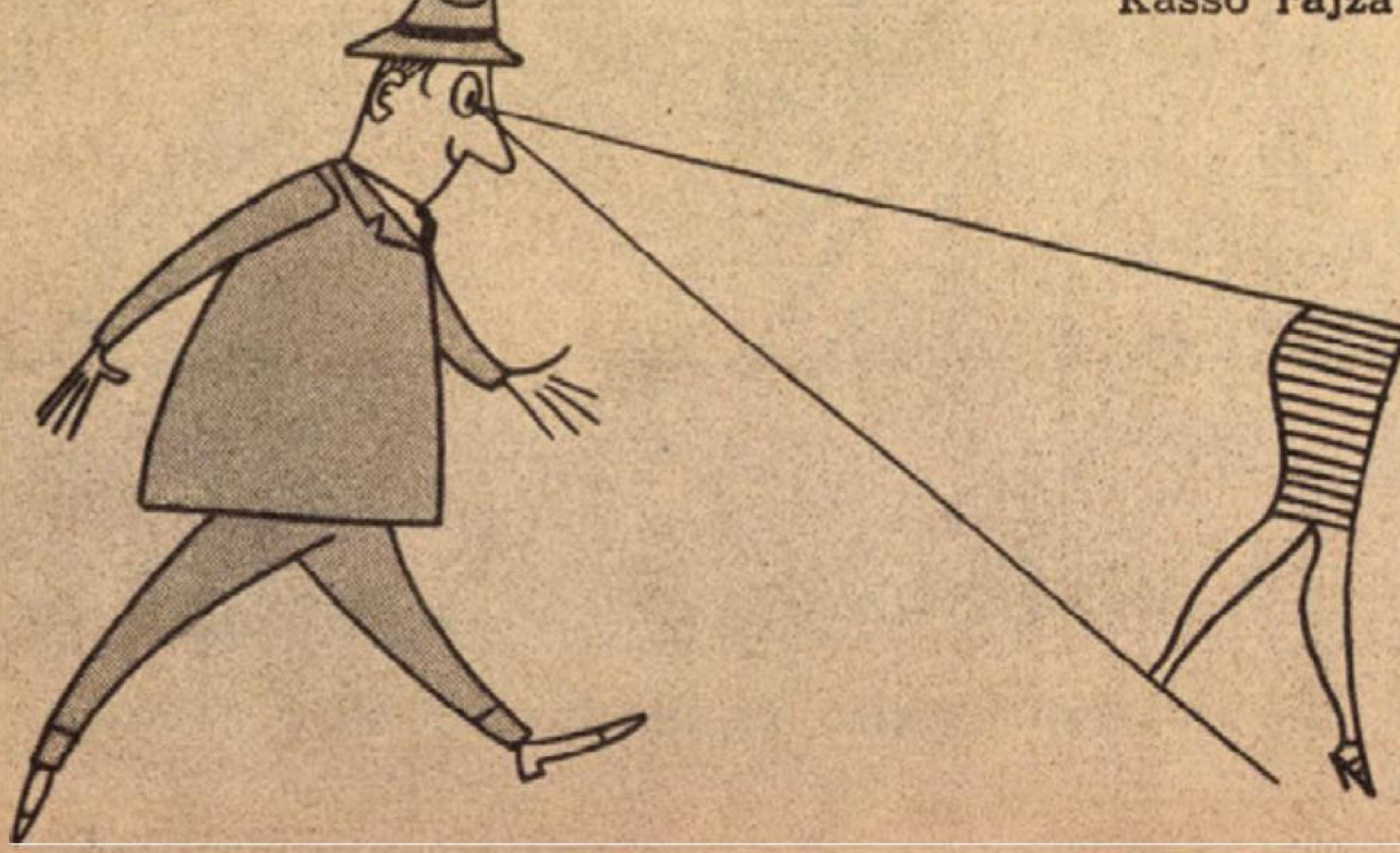
Mészáros András rajza

– Figyeltek? : : : Most jön az operációm legérdekesebb része . . :

Aszfaltbetyár

Kasso rajza

EMLÉKEZÉS egy régi részletesre

Most, hogy szolid keretek között ismét lehet nagyobb értékű árukat részletre vásárolni, eszembe jut a régi részletüzlet, amellyel annyi kedélyes és kedélytelen összeütközésem volt.

Jó huszonöt évvel ezelőtt elpletykálta az ismert hetilap, hogy egyik filmemet megvásárolta Hollywood harmincezer dollárért. Az ilyen híreket már abban az időben sem hitte el senki — az adóhivatalon és a részletügynökökön kívül. Még árulták a rikkancsok az utcán a lapot, amikor lóhalálában beront hozzám Bélics bácsi, a harmincas évek rettegett részletügynöke. A színházak és szerkesztőségek táján „részletes-Bélics"-nek hívták és borzongással említették a nevét. Köszönés nélkül állított be és nem is ajánlotta az üzletet, hanem intézkedett:

— Kocsit tetszik most venni, telket a Svábhegyen és öröklakást.

Nevettem.

— Honnan volna hozzá pénzem?

Az orrom alá dörgölte a lapot:

— Most kapott harmincezer dollárt egy filmért.

Megmagyaráztam:

— Először is nem harmincezret, csak háromezret. És nem dollárt, hanem pengőt.

A fordulat egyáltalán nem hűtötte le.

— Ki mondta, hogy készpénzért vásároljon? Ki vásárol ma készpénzért? Arra való a részlet. Remek Citroen-kocsim van a maga számára.

„Meg se érzi" — ez volt a jelszava. Nemcsak havi, hanem heti, sőt napi részletre is árusított. A színészek gyakran beugrottak a trükknek. Felesleges holmikat vásároltak napi 3—4 pengős részletre, amit esténként az öltözőben maga Bélics bácsi vasalt be, személyesen és erélyesen.

Nem szállt le a Citroen-kocsiról, kedvenc vesszőparipájáról.

— Havi kétszáz pengő részletet fizet. Meg sem érzi! Anynyi, mintha taxin járna.

— De nem járok taxin. Gyalog járok.

— Akinek a külföld megvette a filmjét, nem járhat gyalog. Tessék csak itt aláírni. Egy óra múlva hozom a kocsit.

Ernyedten védekeztem.

— Vezetni sem tudok. Tanfolyamra kéne járni, vizsgázni, az is sok pénzbe kerül.

Gúnyosan felkacagott. Hát az is baj?

— Ragyogó iskolába íratom be. Nem kell egyszerre fizetni. Hat hónap alatt törlesztheti a tandíjat és a vizsgaköltséget.

Ingadozni kezdtem. Mégsem ártana a kocsi. Gyönyörű kirándulások akadnának. És jönnek az esős őszi napok. Az se kutya, hogy a hetilap megírja, hogy autót vásároltam, — egy Rolls-Roycet! Félénken elrebegtem utolsó aggályomat:

— És mennyi pénzt kell fizetni, amikor átveszem a kocsit?

— Kétszáz pengő a részlet, a többivel ne törődjön.

De mégis számolgatott és kimondta az ítéletet:

— Tizennyolc hónapig kétszáz pengő, azonnali lefizetés 1500.

A kocka el volt vetve.

— Egy vasam sincs — jelentettem ki férfiasan.

— Hova tette azt a rengeteg pénzt? — hangzott a számonkérés.

— Volt egy kis adósságom, aztán ügynök, adóhivatal, barátok, no meg baccarat is van a világon.

Bélics bácsi rosszallóan csóválta a fejét, de aztán megvigasztalt:

— Nem baj, ezt is megoldjuk! Megszerzem az ezerötszáz pengőt — részletre. A világhírű bankcég, Pentele és Benjanovics, folyósítja. Megkapja készpénzben a másfélezret és fizet érte havi száztúsz pengőt . . .

— Meddig? — kérdeztem kíváncsian.

Az öreg rendreutasított:

— Azzal ne tessék törődni! A Pentele és Benjanovics majd szól, ha elég.

Stella Adorján

BECSÜLETES MEGTALÁLÓ

A „New York Herald Tribune"-ban olvastuk:

Egy long-beachi hölgy, Mrs. Ethel Daubert elvesztette drága, gyémántokkal díszített aranyóráját. Hirdetést tett közzé egy újságban. Végre jelentkezett egy férfihang telefonon, s kérdezte a hölgyet, hogy mennyi jutalmat akar adni.

— Tizennégy dollárt.

Egy kis szünet után a férfi így válaszolt:

— Azt hiszem, akkor inkább megtartom az órát.

És letette a hallgatót.

Töprengés

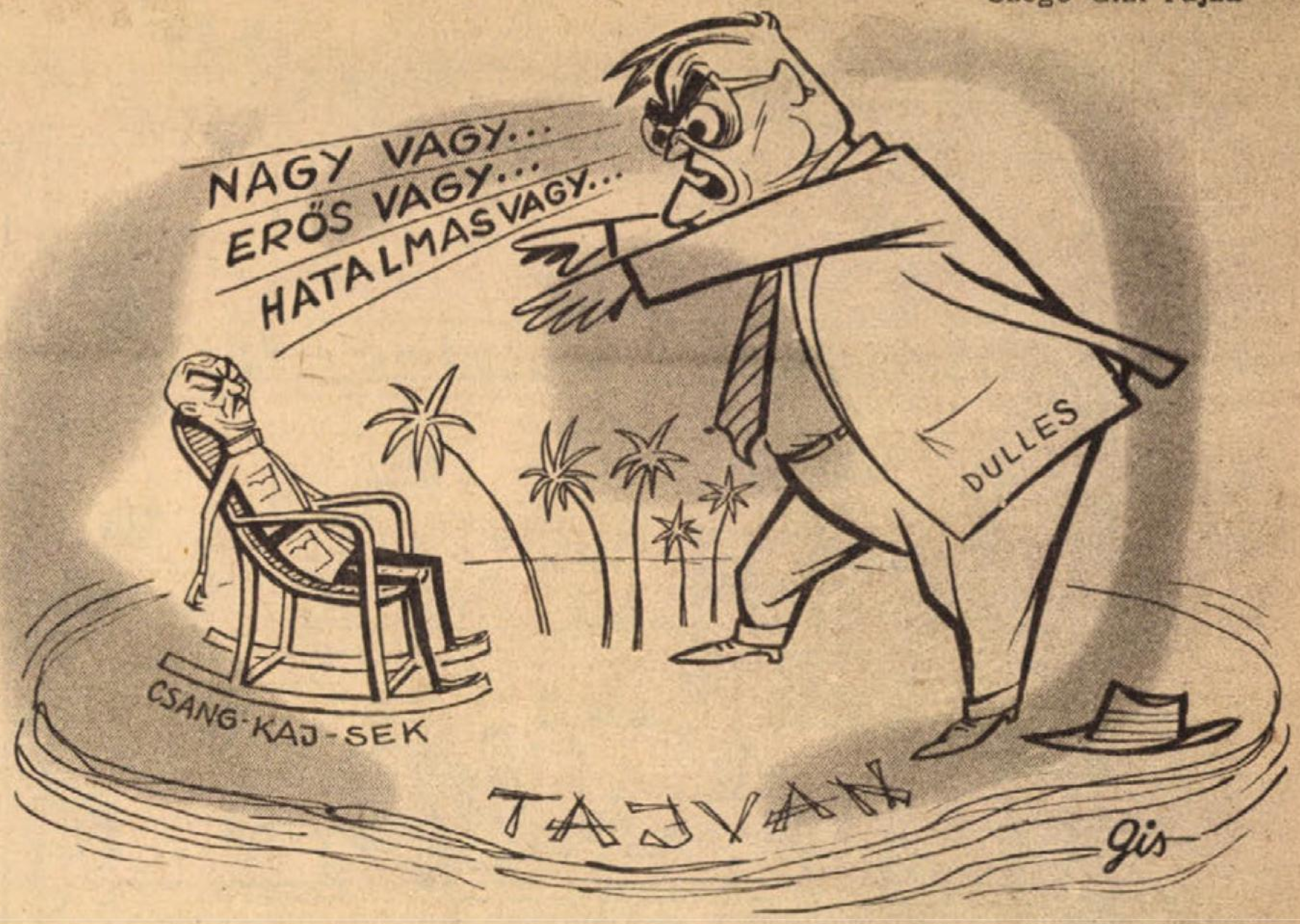
Vasvári Anna rajza

– Mit főzzek ma ebédre?

A hipnotizőr

Szegő Gizi rajza

MINDEN JEGY ELKELT

A mozipénztár felett kinn volt a tábla: Minden jegy elkelt.

Tanácstalanul ácsorogtam a gondosan befüggönyözött ablak előtt. Jucika, a menyasszonyom, ajkbiggyesztve, gúnyosan mosolyogva figyelte tehetetlen topogásomat és tekintetéből a következőket olvastam ki:

— Most mutasd meg, mire vagy képes értem!

Itt csak a csoda segíthet, gondoltam magamban elkeseredetten és a Lumière-testvérekhez fohászkodva, illedelmesen bekopogtam a kisablakon.

— Tessék! — húzta el a függönyt a melankólikus pénztárosnő, akit alighanem ábrándozásai közben zavartam meg.

— Kérem, — dadogtam —, két jegyet félretétettem... tétettem...

— Milyen névre? — csattant a kérdés.

Lehunytam a szemem és aztán találomra kinyögtem egy nevet:

— Tomasek Ottó Lajos.

A melankólikus pénztárosnő egy kis ideig sértődött arccal kutatott a szekrényében, aztán mérgesen kiszólt:

— Tomasek névre nincs jegy. Jónapot.

Nem sikerült, sóhajtottam szomorúan. Az a hülye Tomasek Ottó Lajos igazán félretétethetett volna két vacak jegyet... Nem tudom, mit csinálhat egy ilyen szeles őszi estén...

Abban a pillanatban valaki megszólalt a hátam mögött:

— Jegy, az persze nincs. Miért is lenne? De csak a pénztárnál fogyott el, a jegyűzérnél még biztosan van...

Egy vadászkalapos férfi állt mögöttem, zöld lódenkabátban, kezében diplomata aktatáskával. Ingerülten magyarázta a körülötte álló hopponmaradottaknak:

— Ez felháborító kérem! Felárral mindig kapni jegyet. Most is, mielőtt bejöttem volna ide, valaki kínált nekem egy hatforintos jegyet tizenkét forintért, de én megmondtam az illetőnek: sipirc odább, vagy átadom a rendőrnek!... Hát kérdem én tisztelettel, szabad ezt megengedni? Fel kell vennünk a harcot a kultúra vámszedői ellen...

Nem vártam be a felszólalás végét, karon ragadtam Jucikát és kimentünk a mozi elé.

— Jegyet vennék! — kiáltottam szégyenkezve, fülig pirosan és lestem a jegyűzért, de senki sem jelentkezett. Többen azonban gyanakodva és megvetéssel néztek rám.

Jucika egy szót sem szólt, de a tekintetéből most a következőket olvastam ki:

— Te vagy az oka annak is, hogy nincs elegendő jegy, hogy nincs elegendő űzér, hogy nincs elég mozi Pesten, hogy nincs elég Pest... Mindennek te vagy az oka!...

Most már én is dühös lettem és futólépésben mentem vissza a mozi előcsarnokába a vadászkalaposhoz.

— Pardon — érintettem meg a karját. — Nem mutatná meg nekem azt a vámszedőt... Tudniillik a menyasszonyomnak muszáj megnézni ezt a filmet... Odakinn sír szegény... nem bírok síró nőt látni...

A vadászkalapos megvonta a vállát.

— Kérem, én megmutathatom azt a jegyűzért, messziről megismerem a palit, de nem helyeslem, hogy jegyűzérhez fordul... Nézzék meg a jövő héten... Alagon fogják játszani a filmet...

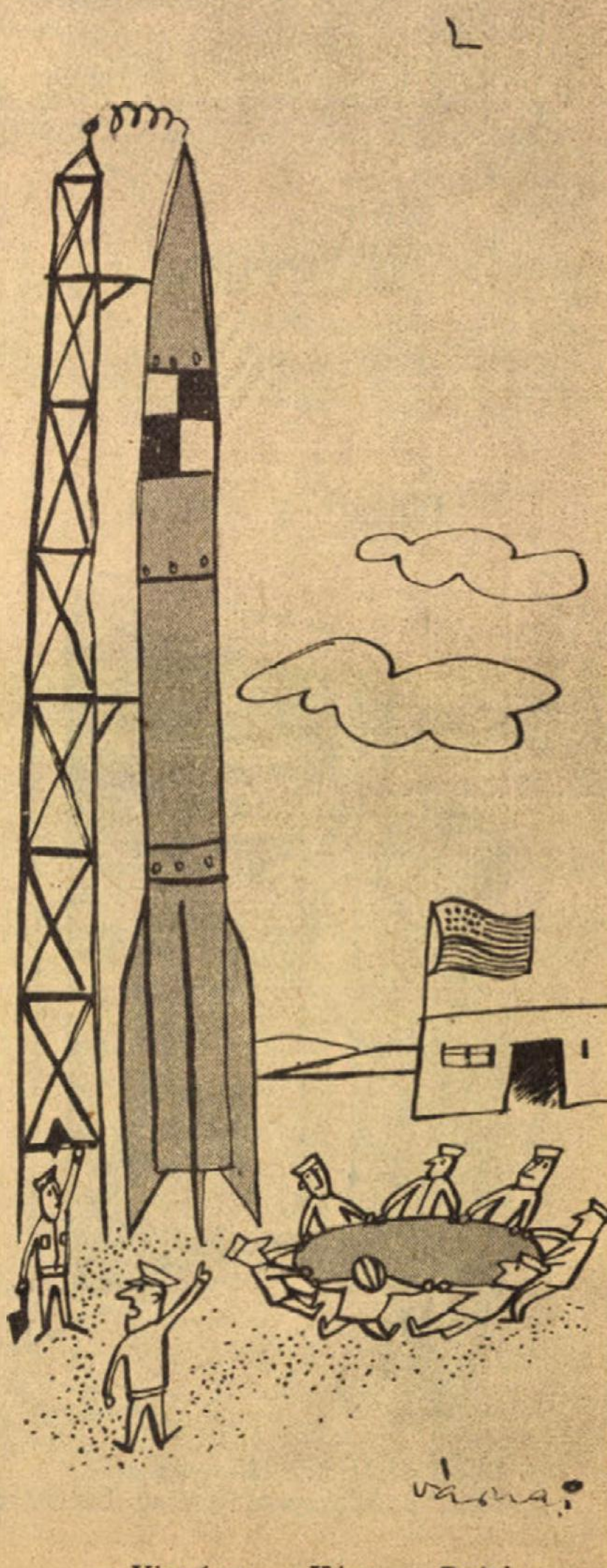
— Mutassa meg a jegyűzért! Moziba akarunk menni! — lihegtem és izgatottan követtem a vadászkalapost, aki útközben is folytatta a kultúra vámszedői ellen tartott tirádáját, de amikor kiértünk a sarokra, hirtelen megfordult és száraz, üzleti hangon így szólt, két jegyet lobogtatva:

— Kérek huszonnégy kemény forintot.

Mikes György

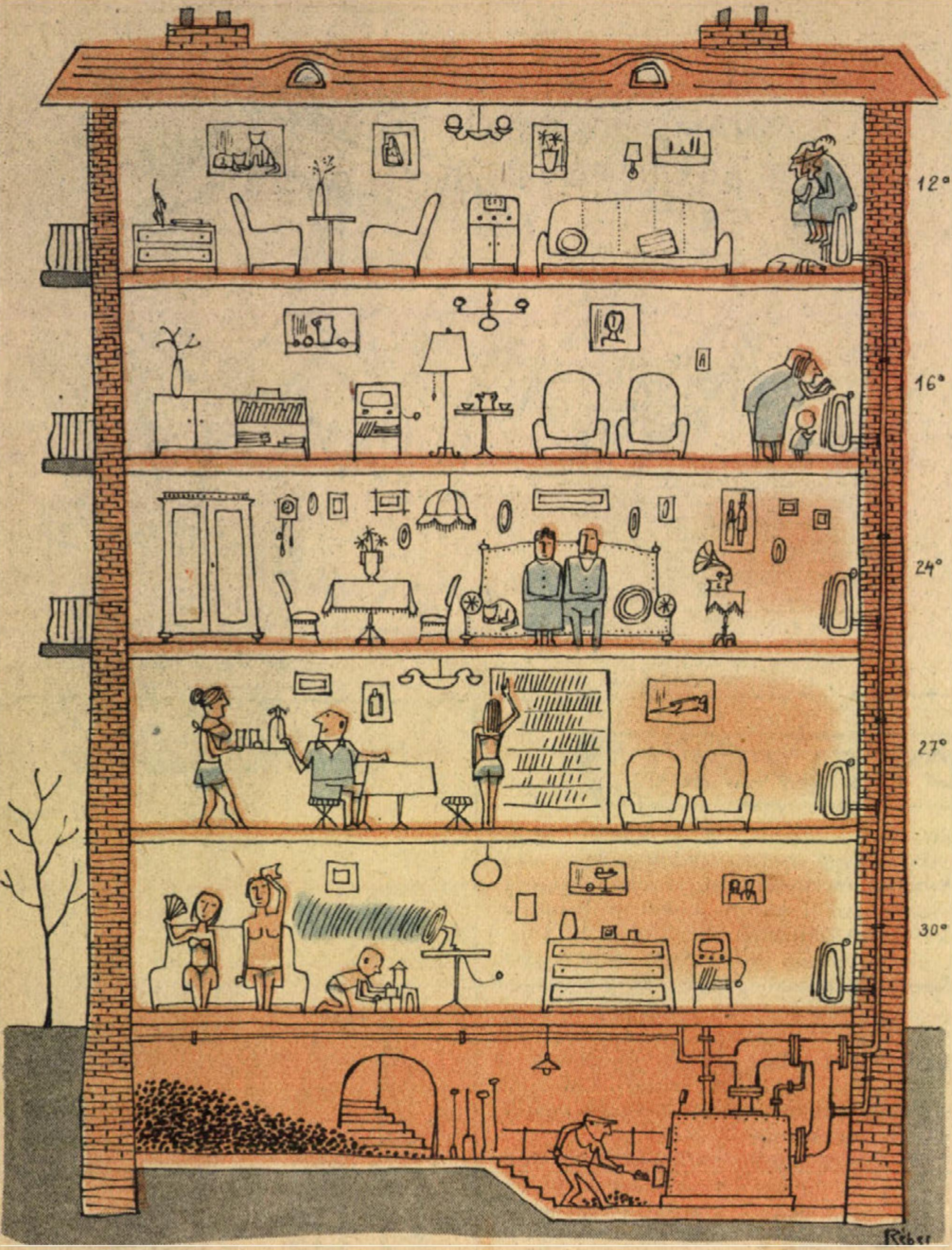
Cape Canaveralban

Várnai György rajza

– Vigyázz... Kész... Rajt!

KÖZPONTI FŰTÉSES PESTI HÁZ

középhor

Godofréd, a nemes lovag, vidáman poroszkált pejparipáján várkastélya felé... Az országúton szemközt találkoza Hildebrand nemes lovaggal, kinek orcáját búkeserv torzítá el. Miután a két nemes lovag illően köszönté egymást, Godofréd lovag imígyen szóla:

— Ó, nemes Hildebrand! Mi bántja szűdet, hogy orcádat keserűség borítja el? Mondsza!

— Hallsza! — válaszolta Hildebrand lovag és nagyot sóhajta vala. — Három hónapokkal ezelőtt vad vágy gyúlt szűmben a szép és erényes Griseldis iránt. Lantomat pengetém erkélye alatt, sőt lándzsát is törtem érette Választó Fejedelem urunk lovagi tornáján. Ámde hiába, a szép és erényes Griseldis észre sem vőn. Ekkor felkeresém a vén, rút Fulmidát, a vajákos boszorkát, akinek tizenkét aranyat adék: főzne szerelmi bájitalt, hogy megnyerjem a szép és erényes Griseldis kegyét... Sajna, hiába. Tovább epedek, s oda lőn tizenkét aranyam is...

— Hahaha! — kacagott harsányan Godofréd lovag. — Magam is vad vágyat érzék, hogy bírjam a szép és erényes Griseldis kegyét, s ím néhány nap múltán karjaim közt pihegett a hajadon. S mindez csupán három aranyamba került.

— Cenk fattyú! — üvöltötte vérbeborult szemmel Hildebrand lovag és pallosa markolatához kapott. — Igazat szólsz-e, vagy galádul kérkedel csupán?

— Hitemre, igazat mond ajkam! — így Godofréd lovag és ő is megragadta pallosa markolatát. — Ámde én nem pengeték lantot, lándzsát sem törtem, és nem adtam tizenkét aranyat sem a vajákos Fulmidának. Tudd meg, ó nemes, de botor Hildebrand lovag, én a három aranyat egyenesen a szép, de erényes Griseldis kezébe adám. Azám!...

Gyöngyi László

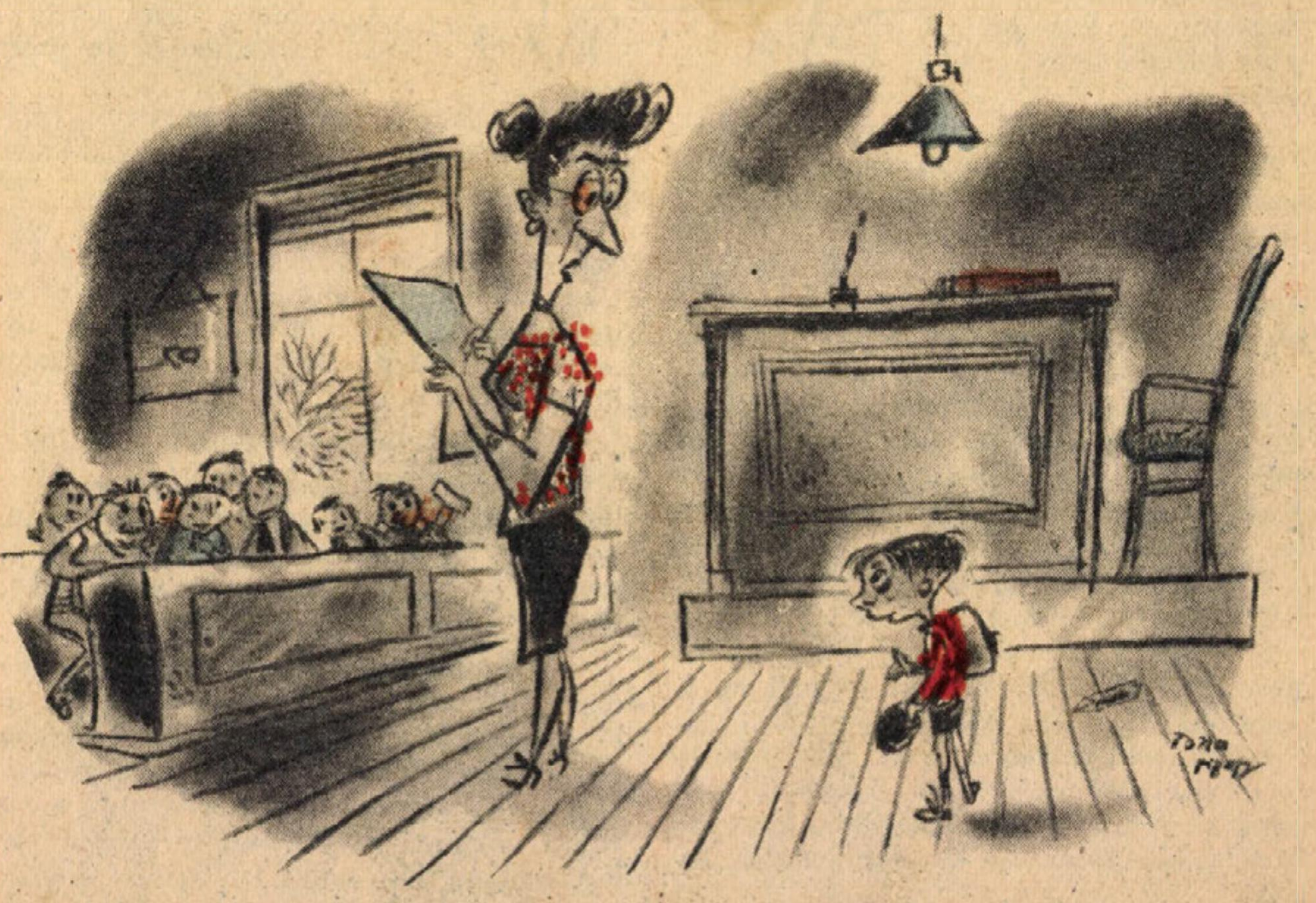
Halad a korral

– Miért teszi ki ezt a táblát?
– Mert a feleségem elment két hétre üdülni...

Békebeli lemez

Toncz Tibor rajza

– Tanító néni kérem, későn hozták a tejet!...

A humor KÖNYVÉBŐL

G. B. SHAW egy divatos étteremben komor arccal ebédelt, mert zavarta a zenekar slágerokat játszó lármája. A nagy szatirikus hívatta a pincért.

— Meg lehet kérni a zenekart, hogy mit játsszék?

— Igen, uram. Mi volna a kívánsága?

— Kérje meg őket, hogy amíg ebédelek, játsszanak dominót.

*

MOZART nem szerette a csodagyerekeket, pedig valaha maga is csodagyermek volt. Egyszer egy tehetséges kisfiút mutattak be neki, aki igen kitűnően zongorázott, de ő zeneszerző szeretett volna lenni.

— Kérem, uram, árulja el, hogyan fogjak ehhez? — kérte a fiúcska a mestert.

— Arra még ráérsz!

— De hiszen ön is írt már jelentős műveket tizenhárom esztendős korában.

Mozart mosolyogva válaszolt:

— Az igaz, de én nem kérdeztem meg senkitől, hogy hogyan fogjak hozzá.

Kulturált UTAZÁS

Sugármotor, fotonrakéta
Korát éljük, mi: boldogok!
Kínát, Japánt akarom látni?
— Pár óra alatt ott vagyok . . .!

Kartársaim, csak azt nem értem,
E villám-korban hogy lehet,
Hogy vicinális mozdonyaink,
Úgy másznak, mint a tehenek?

Vidékről járok hivatalba,
— Húsz kilométerre lakom, —
S az oda-visszautazásra,
Mindennap elmegy fél napom . . .!

Ezen már sokat gondolkoztam
És nem ismerem ki magam . . .
De úgy érzem, ezen a téren
Valahol egy kis hiba van . . .!

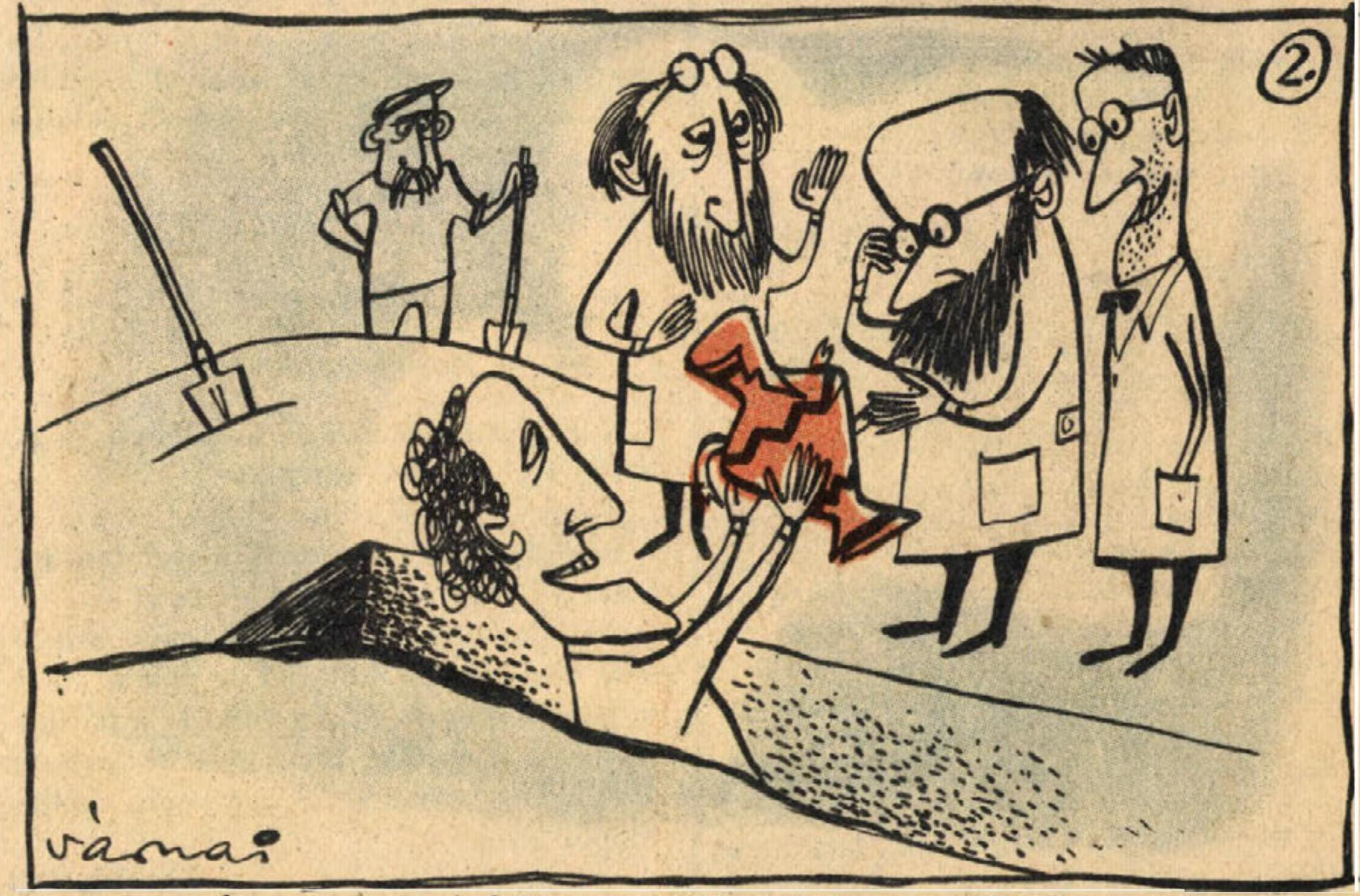
Laky József

Ez is lehetséges

Várnai György rajza

– Vidd innen azt a dilettáns vacakot!

– Íme, az antik kultúra egy újabb remekművét találtuk meg!

Csiklandós dolgok

Szűr-Szabó József rajza

A világegyetemben a csillagok összeütközése az elképzelhetetlenül nagy távolságok miatt úgyszólván lehetetlen. De a filmvilágban lehetséges. A „Sunday Express" filmrovatában olvassuk, hogy Melina Mercouri, tüzes görög filmszínésznő, aki együtt játszott Gina Lollobrigidával „A törvény" című filmben, nem nagyon kereste a nagy „Lollo" barátságát. Az ellenszenv kölcsönös volt, amit az alábbi nyilatkozatpárbaj is tanúsít.

Amikor Mercouritól megkérdezték, hogy mi a véleménye Lollobrigidáról, így válaszolt:

— Lehetetlen nő. Neveletlen, lúdtalpú és parókát hord.

Amikor Lollobrigidától megkérdezték, hogy mi a véleménye Mercouriról, így szólt:

— Ki az?

Nagytakarítási monológ

Káprázat, hogy mennyi lom tud
Összegyülni kis helyen.
Ősszel már a lomok között
Magam ki sem ismerem.

Mikor már a káosztól az
Idegszálam háborog,
Kis fiókot, nagy fiókot
Kiborítok s rámolok.

Férjem íróasztalában
Eredménnyel motozok.
Dús tömegben penge, bélyeg,
Üvegcsék és dobozok.

Szakadt bélű villanykörte,
Szög, drót, álarc, kasztanyett . . .
Kezem mindent összemarkol
S egy szemetes kasba vet.

A kast viszem a fészerbe,
Hadd vigye a szemetes . . .
Drága férjem a kosárba
Sanda szemmel beleles.

Térül fordul, mint a hörcsög
Alattomban, titokban,
S visszahordja a fiókba
Mind, amit én kidobtam!

K. Tóth Lenke

Nagyot akart mondani

Egyik szép őszi délelőttön az általános iskola II. a. osztálya kirándult a Gellérthegyre. A fiúk olyanok voltak, mint a szabadjára engedett csikók. Szaladgáltak ide-oda, zsebkendőből harci zászlót tűztek ki, torkuk szakadtából énekeltek, egyszóval igen jól érezték magukat.

Egyik kisfiú nagy lelkesedéssel kiáltotta:
Én vagyok Bumm a katona!

Egy másik sem akart mögötte maradni:
– Én vagyok a Svejk úr!

A harmadik, egy kis srác, alig látszott ki a földből, nekidurálta magát, széttárta karjait és nagyot rikoltott:
– Én vagyok az apám!

Sz. L.

FABULÁK ajánlással *

Egér-nézet

– Felelősségtől fázó lektoroknak –

Rágcsál a szürke egér egy régi, elülső fedelét vesztett könyvben. Gondterhelten, homlokráncolva falja a betűket naphosszat. Estére elér a könyv elnyűtt, szakadozott, zsíros bőrkötésű hátsó fedeléhez. Ekkor megkönnyebbülten felsóhajt:

– Végre itt van a könyv élvezetes része.

A lajhár dicsősége

– Ügyeskedőknek –

Házat eszkábál magának a hód. A lajhár meg csak ül a fán, és szapulja a szorgalmáért, pocskondiázza az igyekezetéért.

Végül is elkészül a ház, és odarepül a barázdabillegető, az Erdei Újság fotóriportere. Mikor meglátja őt a lajhár, lepottyan az ágról, egyik kezével megtörli a homlokát, másik könyökével oldalba löki a hódot, és így szól:

– Na, felépítettük!

Érdem

– Zsüritagoknak –

Versenyt rendeztek az őserdőben, hogy kinek leghosszabb a nyaka.

A bíró a tigris volt.

Kihirdette az eredményt: első lett rokona a párduc; második a zsiráf.

Az indokolásban az állt, hogy a zsiráfnak közismerten könnyű a dolga, mert mindig is hosszú nyaka volt, de a párduc szemmel láthatólag igyekezett kinyújtani a nyakát — ezt a törekvést pedig méltányolni kell.

Gombó Pál

* A szerzőnek most megjelent „Gombostűhegyen" című kötetéből. (Szépirodalmi Könyvkiadó.)

Pesti tudósítónktól

A Meteorológiai Intézet mindig zavarba hoz, amikor azt jósolja, hogy keleten még tart a hűvös idő, északon viszont a felmelegedés fokozódása várható. Sohasem tudom (és velem együtt sok más pesti lakos sem tudja), hogy fővárosunk milyen elbírálás alá esik égtájak szempontjából, hova tartozik, északhoz, délhez, kelethez vagy nyugathoz. Igaz, kapunk előrejelzést másnap délig, déltől kezdve azonban már elbizonytalanodva botorkálhatunk az utcán, s törhetjük a fejünket, hogy például a Bérkocsis utcában talajmenti fagy várható-e vagy pedig záporeső, zivatar.

*

Mint lelkes sportember mindig örülök annak, amikor Iharos győz, de őszintén megvallom, egy cseppet sem örültem annak, amikor a rádió hírt adott arról, hogy a ménesek nagydíját Iharos nyerte.

Már engedelmet kérek, talán mégsem kellene egy lovat élő emberről elnevezni. Nem tudom, mit szólnának a szóbanforgó gyorslábú lónak igen tisztelt keresztszülei, ha róluk neveznék el állatvilágunk egyes kimagasló egyéniségeit. A történelem folyamán kialakultak a jellegzetes ló-nevek, s egy cseppet sem csodálkozunk azon, ha Repülj fecském, Ipse vagy Cvikipuszi nevű lóval találkozunk. De talán mégsem lehet egy lovat dr. Szabó Kelemennek nevezni. És Iharosnak sem!

Vagy talán arra gondoltak a névadók, hogy futó — futó?

F. L.

Minap

két feltűnően franciás szabású fiatalember ült velem szemben a villamoson. Hónuk alatt feltűnően francia nyelvű újságokat viseltek, s franciául társalogtak, — mint azt Önök is sejtik, — feltűnően rossz kiejtéssel.

Franciáknak akartak látszani.

Gondolom, azért, — hogy, ha már Párizsban nem nézhetik őket pestieknek, legalább Pesten nézzék őket párizsiaknak.

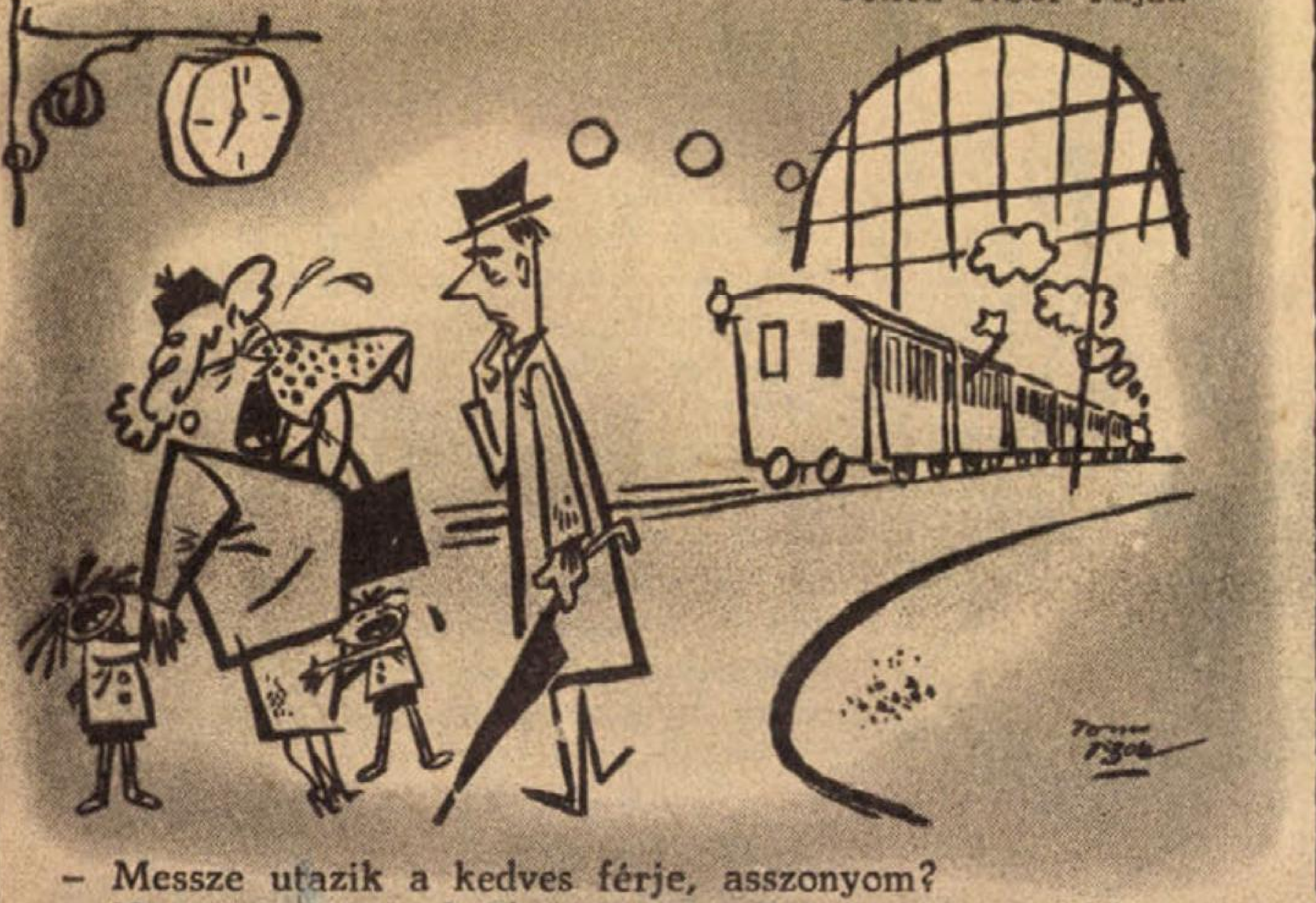
Egy darabig jóindulatúan szemléltem a külföldimádattal vegyült utazásvágy e szelíd tobzódását, — de amikor franciául kértek két vonalat, elfogott a méreg és hogy példásan megleckéztessem a fickókat, jó hangosan azt kérdeztem tőlük:

– Nem tetszenek tudni, hol kell leszállni a Nagydiófa utcához?? . . .

D. F.

Árva a család

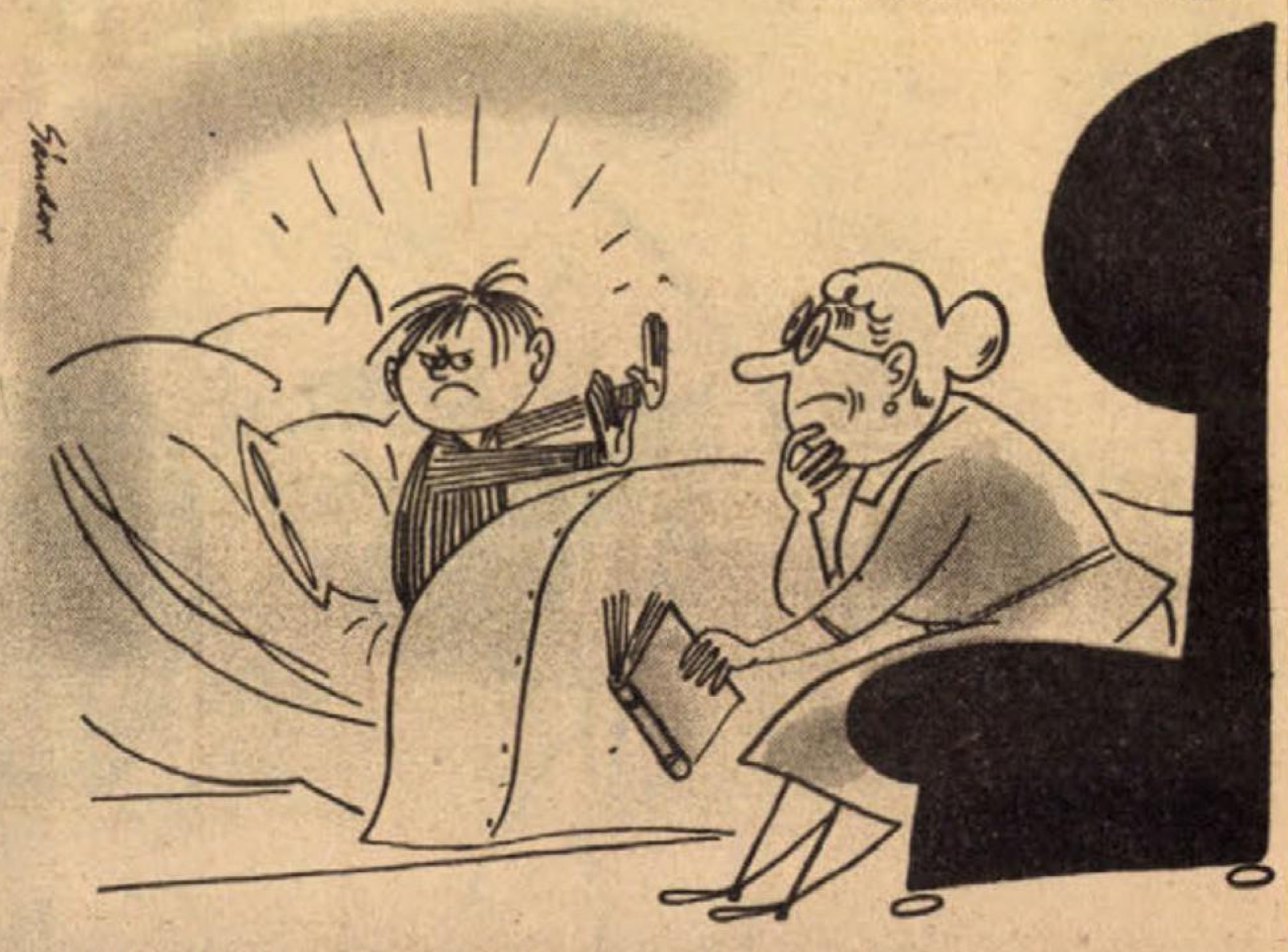
Toncz Tibor rajza

– Messze utazik a kedves férje, asszonyom?
– Nagyon messzire! Elmegy megnézni a „Kopogd le a fán"-t . . .

Már ő is unja

Sándor Károly rajza

– Meséljek neked, Petike, amíg elalszol?
– Nem. Felfogásom határozottan narrátor-ellenes . . .

furcsa história

A plakátrajzoló késő estig dolgozott. Egy alkoholellenes plakátot kellett sürgősen elkészítenie — „tegnapra!" —, mint ezt főnöke állandó jellegű szellemességével közölte vele. Amint fáradtan rajzolgatott, hirtelen felvillant benne a felismerés, vajon nem hiábavaló-e munkája, hiszen úgyszólván semmi remény sincs arra, hogy plakátjai nyomán a konok jófajtát nyakalók ezután tejfölös butykos után markolásszanak.

A kérdés olyan erővel támadta meg, hogy — úgy érezte — erősítésre szorul. Jót húzott a kezeügyében álló konyakos üvegből. Utána bágyadtságot érzett. Letette a ceruzát és hátrahanyatlott a vetetlen ágyon. Kicsit töprengett, aztán . . .

Talpraugrott és nekivágott az esténck. Csakhamar egy italbolt elé érkezett. Az italbolt azelőtt tele volt handabandázó részegekkel, akiknek zsivaja felverte a környéket. De most? Az ütött-kopott söntéspult helyén ragyogóan csempézett pult mögött tejet és tejtermékeket árultak. A helyiség zsúfolt volt.

— Fizetés napja van, ilyenkor mindenki megengedi magának egy-két pohárka tejfölt — magyarázta a csapos.

Egy asszony kérlelte az urát:

— Gyere mán haza, te átokfajzat, minek az a töméntelen sok savó! Eliszod

a fizetést, mindig csak a tej meg a joghurt, a kicsiknek meg nem jut otthon néhány korty gyógyborra sem! . . .

Még nyitva talált néhány italboltot. A vevők mindenütt szörpöket és hegyi boróka nedvét keresték, de már csak konyak volt kapható, ami a kutyának sem kellett. Pedig széleskörű propaganda igyekezett előmozdítani a szeszfogyasztást. Jólsikerült plakátok bizonygatták: „A szeszesital fokozza a vérkeringést!" „Igyál, a részeg ember pár órára a világ ura!" „Az alkohol gyógyít, bölcsésé tesz és jólétbe emel."

Az emberek szánakozó mosollyal nézegették az erőltetett szövegű plakátokat.

— Ostobaság — dohogott az egyik —, ennek ugyan hiába csinálnak propagandát. Tejjel él a magyar ember!

Az egészet furcsának, rejtélyesnek találta. Ha így alakultak a dolgok, minek ide alkoholellenes plakát!? Becsöngetett egy barátjához, hátha tőle kap magyarázatot a megfoghatatlan fordulatra. A jóbarát örömmel fogadta és a látogató tiszteletére mohos, narancsízű szörp-butéliát hozott fel a pincéből, Anno 1879 felírással.

Nagy pukkanással kihúzta a dugót és . . .

. . . és a lesodort festékesüveg pukkanására felriadt álmából a rajzoló. Kábán körülnézett. Munkaasztaláról az alkoholellenes plakát kezdetleges vázlata bámult rá.

— Gyerünk, mester! — biztatta magát kedélyesen. — Lássunk munkához, különben nem fogjuk megkeresni a mindennapi borra-valót.

Tardos Péter

Önérzet

Pusztai Pál rajza

– Elbánnék én vele, Juliskám, csak sietős a dolgom!

Igazgatói megfigyelő-állás

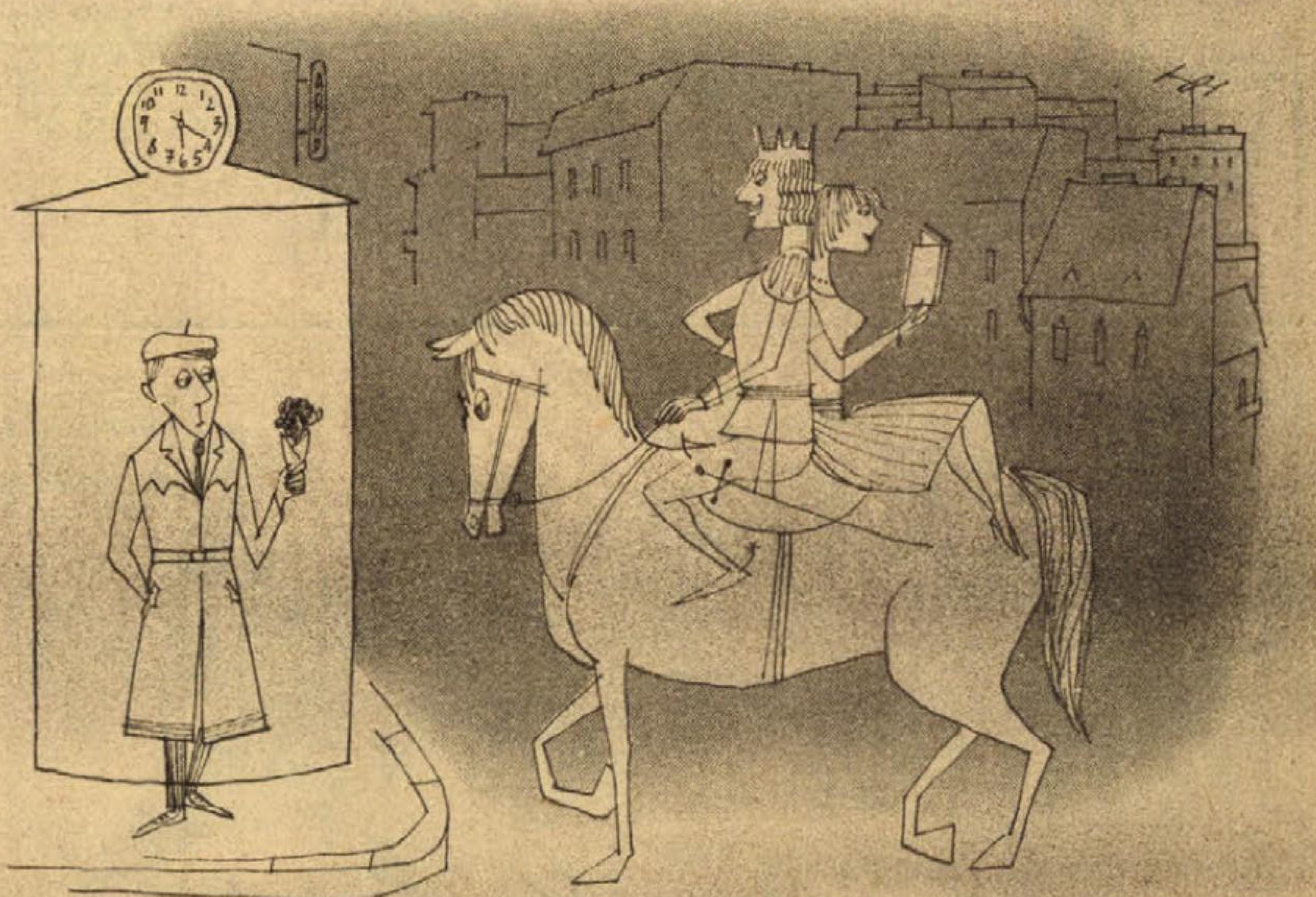
Toncz Tibor rajza

– Pedig milyen udvarias, ha itt vagyok! . . .

Leányregény

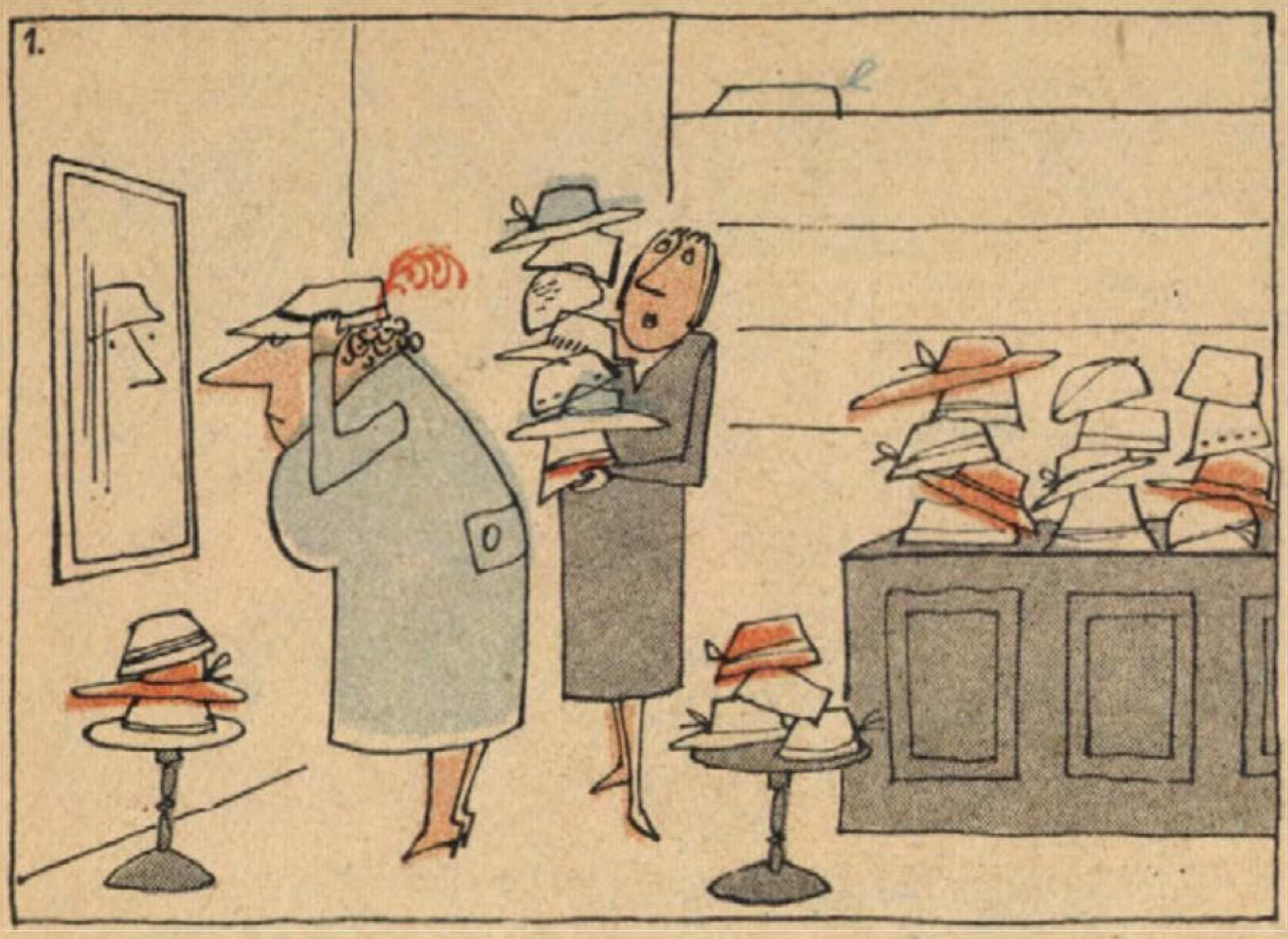
Kaján Tibor rajza

– Azt hiszem, barátocskám, maga hiába vár!

AZ IGÉNYES

Réber László rajza

– Ez se jó! . . .

– Az a sötétbarna-kötésű jó lesz . . .

Ilyenek is vannak!

SOKOLDALÚ TEHETSÉG

Verseire nem figyelt fel senki,
A tenorja senkit nem bűvölt.
Szörnyű átok, ha két tehetséggel
Hord valakit hasztalan a föld.

Két tehetség, mit nem élvez senki
S nem kér számon senki és soha.
A verseket csupán fiók őrzi
S a dalt hallja csak üres szoba.

Más talán hurkot csomózna ágra.
Más talán sorvad, belé-gebed.
De ő magát feltalálta gyorsan:
Sarkon árul nótáskönyveket.

EGYÉNISÉG

Novelláit mind kosárba dobták,
Szerkesztőknek soká réme volt,
De az utcán sohasem volt más, csak
Elsurranó árnyék, szürke folt.

Akárcsak egy bükkfa a bükkösben,
Ezer között egy egyforma fa.
Végülis meglelte a megoldást
Egy álmatlan s termő éjszaka.

Lila inget, csattos cipőt öltött
S emelt fővel, büszkén, szilajon
Lejt az utcán s mindenünnét hallja:
„Nézzétek, milyen ocsmány majom.”

Darázs Endre

Ezek a nők, ezek a nők . . .

Schwott Lajos rajza

Randevu előtt

Réber László rajza

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— EMLÉKEZÉS EGYRŐL, MÁSRÓL —

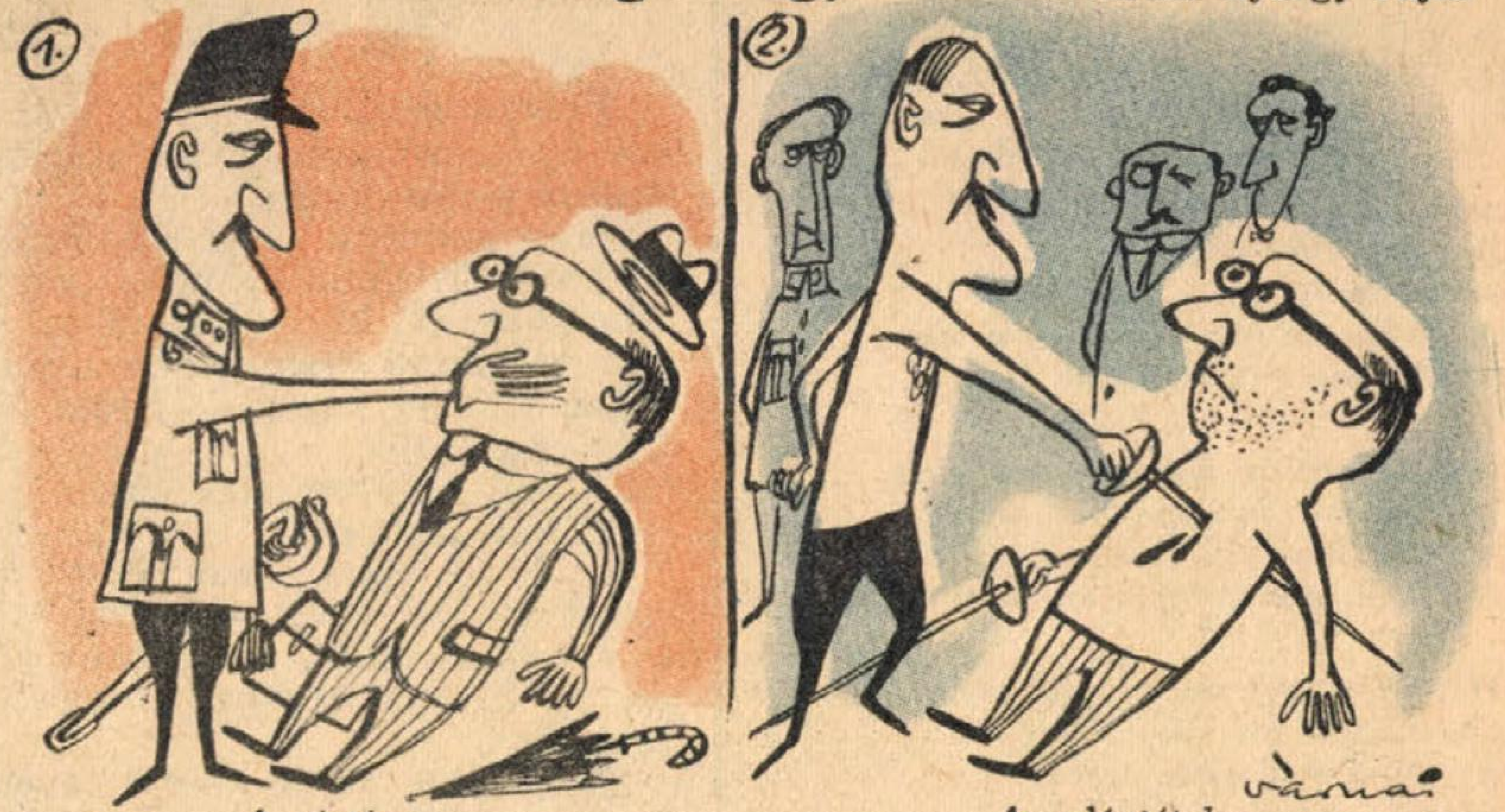
A csikkszedő

Réber László rajza

Lovagias ügy

Várnai György rajza

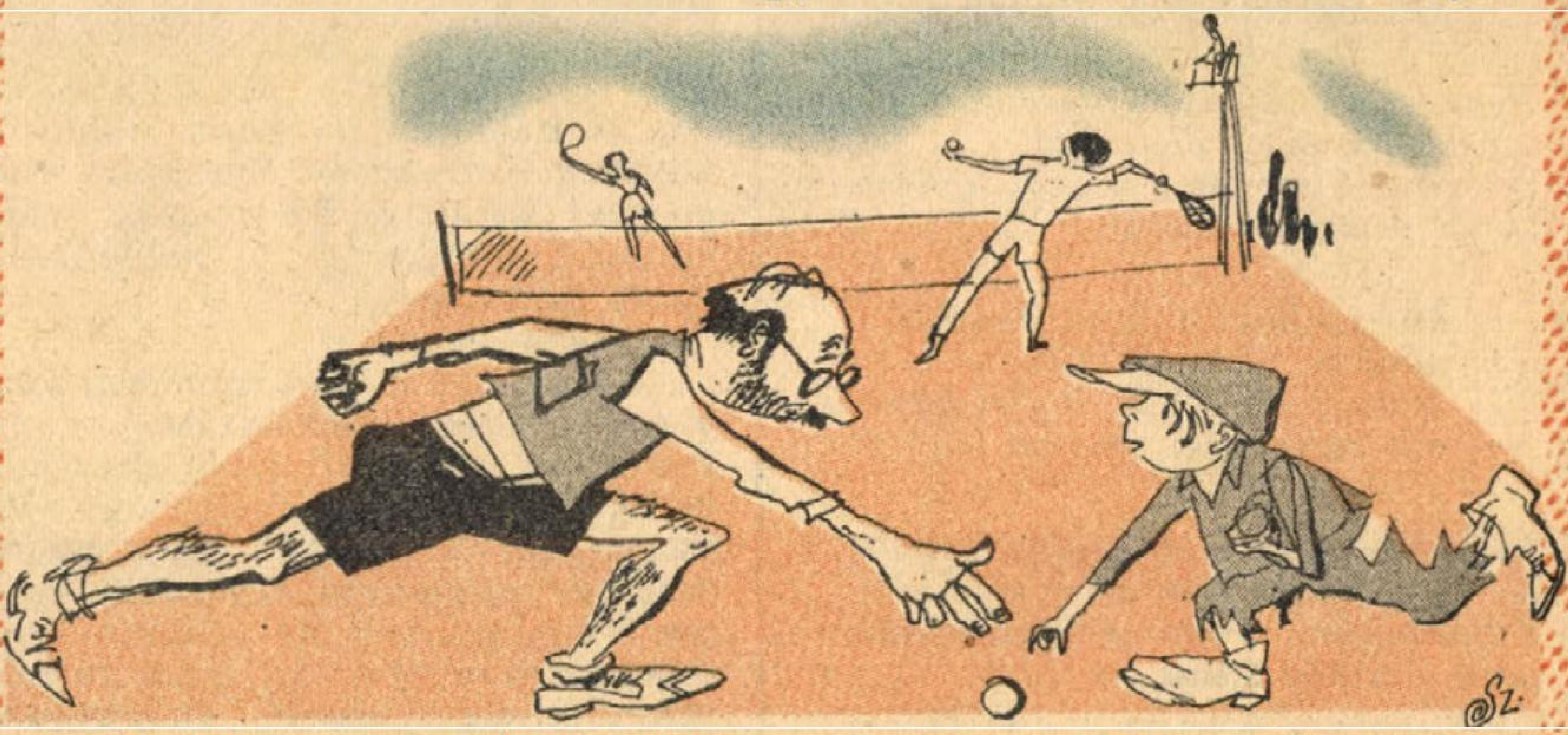

A sértés . . .

Az elégtétel . . .

Labdaszedő gyerekek

Szűr-Szabó József rajza

Kié legyen?

Szűr-Szabó József rajza

– Ma enyém a cipő! Te itthon maradhatsz!

Vacsora a Rózsadombon

Szegő Gizi rajza

– Trampli! Nem tud vigyázni? Ezt levonom a béréből!

Vrangel báró kiáltványa*

„Ich fange an. Mostan elkesztek.
Es ist enim parantsa nékem:
unser Baron-i manifesztet
hallják minden orosz vidéken!

Ismerni mind enim nevet.
Ich bin von Vrangel, Herr Baron.
Nemesebb nálam nem lehet;
jelölt lenni an cári trón.

Hallgass ide, vörös Soldat,
miért du harcolsz ellenem?
Az enim kormánj ety demokrat,
nem holmi tisznó, pizon nem.

Mint óra, mely rugója törte,
so ist die szovjet hatalom.
Munkás, ki mekfaty ety ökör, te,
van neked fej a nakadon?

Melyik pugris ne töntené mek
tied rezsim ma vaty soha?
Az atyatra is nőtte kéreg,
mint kezedre, te ostoba!

Mit kleinem, so kitsike ésszel
ein sogenannt pirkahad bir
a hatalom!... Fenépe mész el!
Ich spreche: pfuj, das ist zu viel!

Nemesek nélkül — montam etyszer —
orosz történet ety naty Null.
Schlecht! Pizon nem kharós a rendszer,
Lenin petsapta cudarul.

Muszáj hinni nekem, Baron a
rangom, enim szó sziklakő.
Mein Kopf — vár őt cári korona
mit sassal, min kettő a fő.

Szent Russland — du heilige Erde...
Sie liegt im Sterben, enim nép.
Fehér lovam... vom weissen Pferde,
urad a Kreml falára lép.

Én asztat montok: „Tisznó banda,
mein Volk! Ki rabolni akart,
szolgálni fogja uri gazda,
mars zurück hüvelybe a kard!"

A könnyetek fog tsordogálni
siratván harosó rendemet.
Wie in Kirchen fogtok imádni
enim echt orosz lelkemet.

Ti boldogan mentek a sirba
s tsókoltok nekem tsizmája.
Gut!
Sajátkezűleg aláirta
Vilmos tsászárnak szolgája,

Baron von Vrangel, kit elismert
az ántánt Russland harmadára.
Fegyvert letenni, féld az istent!
Mert szétlövetlek garmadára!!"

Ezt a bárói írásművet leírta és közhírré tette:

Déli front,
1920. okt. 5.

Gyemjan Bednij

* Gyemján Bednij, az októberi forradalomnak a maga idejében legnépszerűbb költője, az intervenciós harcok idején, a német származású orosz Vrangel báró ellen írta ezt a német szavakkal kevert gúnyverset.

Pogonyi Antal fordításai

G. Riklin

Pticin üzelmei

Rövid elbeszélést írtam a szatirikus újság számára. Téma: a szoknyavadász az üdülőben.

Nevet kellett adni az elbeszélés főhősének. Találomra kinyitottam a telefonkönyvet, kinyújtottam az ujjamat és valami Pticin névre akadtam.

Ezt a nevet kapta az üdülő fürgelábú donjanija.

Ez volt az elbeszélés címe:

„Pticin üzelmei".

Az újság előre meghirdette a soronkövetkező vicclap-számot. Közölte annak tartalmát is. Többek között ezt is: „Pticin üzelmei, humoros elbeszélés".

Középkorú, szőke férfiú lépett az irodámba, kezében vászon aktatáska.

— Jó napot. Ön engem, persze, nem ismer. Engedje meg, hogy bemutatkozzam — Pticin vagyok. Igen, ugyanaz a Pticin, akiről Ön az elbeszélést írta.

— Bocsánat... de...

— Ne tiltakozzon. Mindent tudok. Azt is tudom, kitől kapta rólam az anyagot. Szurgucsov. Szerjozsa Szurgucsov! Ez tény. Én vagyok a szövetkezet elnöke. Ő a helyettesem. Ezért fúr engem.

— Nem értem.

— Mindjárt megért mindent. Szurgucsov engem sikkasztással vádol. Pedig én azt a tízezret előlegként vettem fel. Én úgy éljek, hogy visszafizetem. Ámde, ki kötött szerződést egy maszekkal egy pajta építésére? Szurgucsov! Ki csinálta azt a fekete áruforgalmi stiklit a távollétemben? Szurgucsov! Dokumentumokkal tudok igazolni mindent.

— Kérem, hozza el a dokumentumokat, majd akkor beszélünk róla.

— Föltétlenül eljövök. Azt a kétezret megadom, ne nyugtalankodjék. A lakásomról is tett említést abban az elbeszélésében?

— Tettem.

— A piszok! Nem magára mondom, hanem Szerjozska Szurgucsovra. Volt ideje a nyavalyásnak mindenről jelentést tenni. Hát igen, ebben magam is bűnös vagyok. Persze, maga mindenről tud, ezért csak két szót teszek hozzá. Nem mondom, adtam az építő vállalatnak néhány láda szöget, üveget és ablakrámát. De mi van ebben: építettek nekem egy kis vityillót erkéllyel. Ezért Szurgucsov megpukkad az irigységtől. Ha szabad kérdeznem, hát ő hogyan szerezte magának azt a kis villát? Ön erről nem tud?

Alig hogy kiment az irodából, csengett a telefon. Fogom a hallgatót.

— Halló! Itt Pticin beszél.

— Miféle Pticin?

— Éppen erről van szó. Nem Ignat.... Figyeljen ide, nem Ignat, hanem Iván.

— Miről van szó?

— Maga valami elbeszélést írt Pticinről. Persze nem rólam, hanem Ignatról.

— Hát akkor mit akar?

— Meg akarom nyugtatni a feleségemet. Ignat Pticin szokott írni történelmi cikkeket. Bizonyára összekevert valamit. Róla írta az elbeszélést. Szóval Ignatról írt, én pedig Iván vagyok. Nekem semmi közöm hozzá. Megértettük egymást?

Letettem a hallgatót. Erre egy fiatalember lépett be az irodába. Kopasz. A lábán sárga bilgeri.

— Pardon. Pticin vagyok.

— Maga Ignat Pticin?

— Téved. Azt akarta mondani — Nikolaj Pticin. Ugyanaz, akiről az elbeszélést írta. Én már sejtem, miről van szó benne.

Még aznap öt Pticin látogatott meg. Ugye mire jó néha egy kis elbeszélés! Illetve a hirdetés, amely hírt ad felőle.

A bonni gavallér

(R. Sutyenko rajza a Krokodil-ból)

Régészeti érdekesség

(Moor rajza a szovjethatalom első éveiből)

Nem lő az ágyú, nem szól a harang, nem uralkodik a cár...

Hol és kinek olvasott fel a költő?

Az irodalomtörténészek és a közvélemény elnézését kell kérnem, hogy legújabbkori költészetünk egy fontos problémájának megoldását tartalmazó kis dolgozatomat egyelőre még nem egészen pontos számadatokkal teszem közzé. Felfedezésem fontosságának tudata azonban arra késztet, hogy egy percet se késsek, feltárjam a nagy rejtély megfejtését: *kiknek és hol olvasta fel József Attila a verseit, nyomban elkészültük után?*

Kutatásomat kiterjesztettem a magyar sajtó (napilapok, hetilapok, folyóiratok és egyéb időszaki sajtótermékek) utolsó tizenhárom évére. Megállapítottam ugyanis azt a különös és egyelőre meg nem magyarázott tényt, hogy József Attila több százezer meghitt barátja 1945 januárjáig szerényen elhallgatta, milyen szoros, mindenkinél szorosabb barátság fűzte őt a költőhöz — ezeknek a bensőséges kapcsolatoknak feltárására csak 1945. január 18. után találta alkalmasnak az időt a testi-lelki jóbarátok hatalmas tábora. A közelmúlt esztendők mintegy háromezerötszáz cikkéből, tanulmányából, lírai visszaemlékezéséből stb. az irodalomtörténet szorgalmas búvára rövid számítással arra az eredményre juthat, hogy József Attila (akinek nyilván leküzdhetetlen szenvedélye volt költeményeinek folytonos felolvasása) élete alkotó éveiben *minden nap huszonnégy órájából átlag tizenkilencet töltött azzal, hogy baráti körben felolvasta verseit.* A fennmaradó napi öt órát fordíthatta tehát pénzkeresésre, evésre, alvásra, olvasásra, sakkozásra és egyéb magánéletre. Bár egyes megbízható baráti közlések szerint még ebből az öt órából is jelentős részt emésztett fel a jóbarátokkal való csevegés.

A nap óráinak száma korlátozott, az idővel nem lehet tréfálni. Felvetődik tehát a kutató előtt a nagy kérdés: *írt is a költő, vagy csak felolvasott* a barátainak?

Minthogy e sorok írója Nagybudapest közel kétmillió lakosa közül ama tizenhét személyhez tartozik, akik nem voltak a költő puszipajtásai, csak szorgos utánjárással és kb. 42 000 személyes jóbarát közléseinek egybevetésével foghatott a rejtély megoldásához. És most büszkén jelentheti be a nagy eredményt. Csaknem kétségtelen bizonyossággal állítható, hogy *József Attila szűk baráti köre a Tattersallban, illetve egyes feltevések szerint Rákosmezején tartotta meghitt összejöveteleit,* és a költő itt olvasta fel költeményeit a kiválasztottaknak. Máskülönben fizikai lehetetlenség volna, hogy annyi ember hallotta ajkáról a „Dunánál"-t, vagy „A város peremén"-t, amennyi mostanában visszaemlékszik ilyesfajta élményre.

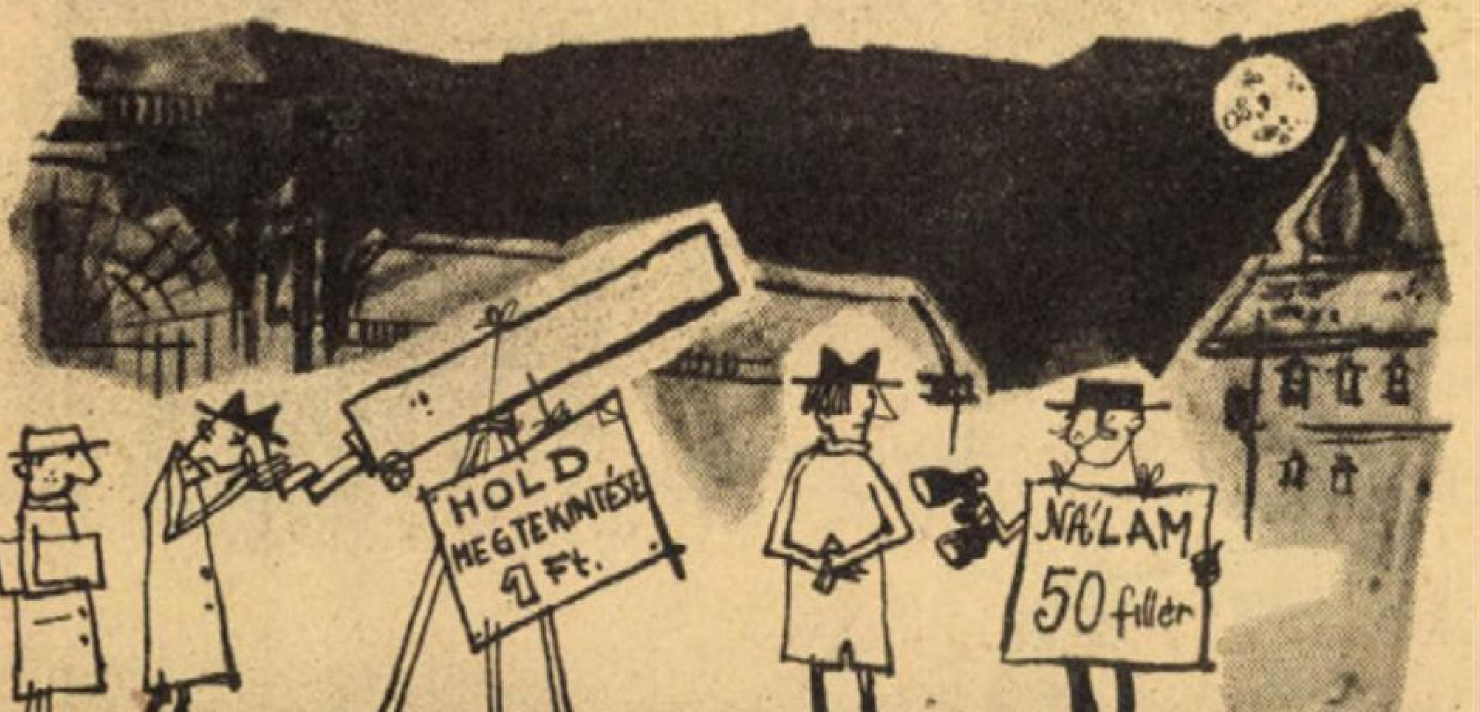

Ez a nagyfontosságú megállapítás egyúttal azt az örvendetes tényt is bizonyítja, hogy egyetlen magyar költőnek sem volt annyi lelkes és igaz barátja, mint József Attilának. Halála után húsz évvel.

e. j.

Konkurrencia

Takács Zoltán rajza

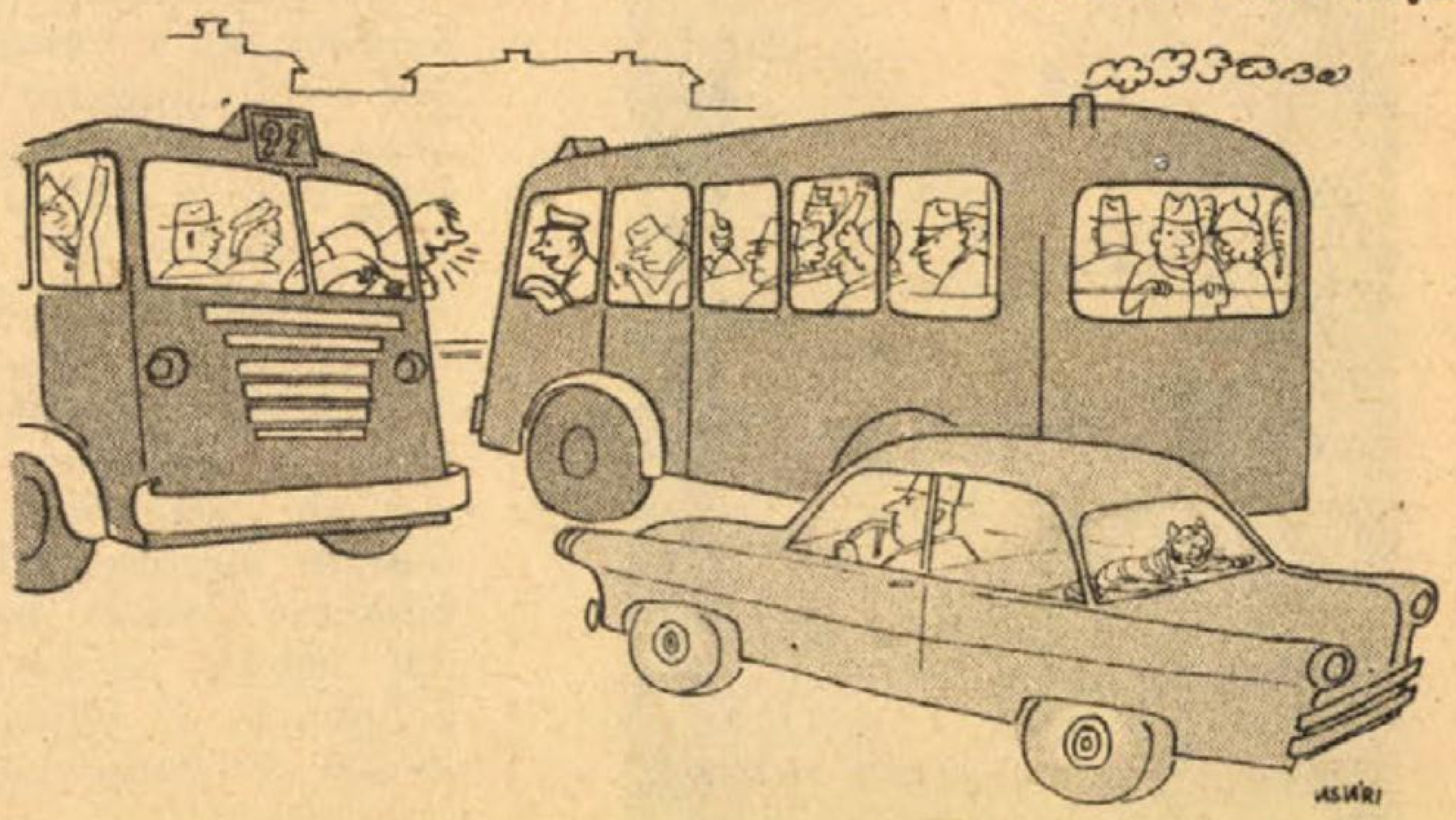
Rendelet jelent meg az orvosok magánprakszisáról

Várnai György rajza

Szeretik a humort

Vasvári Anna rajza

– Hát azt ismered-e, komám, hogy két utazó ül a vonaton...

Zsákruha

Sándor Károly rajza

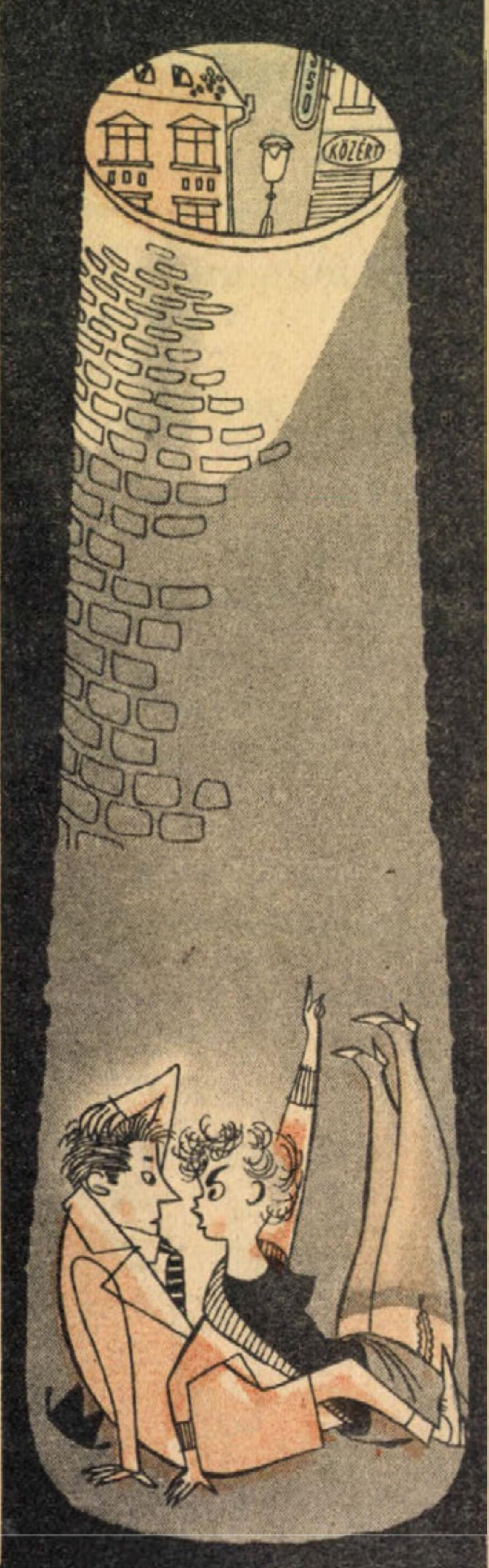

– Olyan az alakja, mintha márványból faragták volna!
– Tényleg... Akár egy korinthuszi oszlop...

A technika korában

Párbeszéd egy pesti gödörben

— Mondja, miért nem tesznek ide kerítést?!
— Sajnos, nem tudom ... Én is csak nemrég estem bele ...

Gondolatok egy diófán

— Lírai költemény —

Eddig minden esztendőben annak rendje és módja szerint felmásztam a diófára, hogy leszüreteljem róla a diót. Nem emlékszem, hogy valami különös élményt jelentett volna számomra ez a ténykedés. Az ember egy hosszú pózna segítségével leverdesi a diókat, aztán felmászik a fára és a magasabb ágakon levő termést is megbiztatja a botjával, hogy méltóztassék lepottyanni. Lent, a fa alatt, a gyengébb testalkatú női segéderők működnek, buzgón hajladozva dobálják kosarakba a diót, s időnként aggódva nézegetik feketedő ujjaikat. Közben persze ősz van, bágyatag napsütés, gyümölcs- és temetőszag, már annyiszor megírták, nem érdemes foglalkozni vele.

Az idei diószüret is úgy kezdődött, mint az eddigiek, pontosan úgy. De amikor a fáramászás pillanata elkövetkezett, egy pillanatra mintha megtorpantam volna. Úgy találtam, hogy a diófa az elmúlt évben *nagyon magas* lett. Talán az aggodalom fénye cikázott át a szememen, mert a feleségem, aki a szememen keresztül a vesémbe lát, halk egykedvűséggel így szólt:

— Ne mássz a fára, fiam, nem fontos ...

— Miért ne másszak a fára? Nem értelek. Miért ne másszak a fára? — tudakoltam ingerülten, mire ő tekintetével végigsepert a tarlott őszi kerten és sóhajtva így szólt:

— Hát mássz ...

Nekirugaszkodtam és két kézzel elkaptam azt a vastag ágat, amely tíz év óta kiindulópontja volt a mászási műveletnek. Felhúzódzkodtam, de éreztem, hogy a két lábam illetlenül kalimpál. Mintha karjaimban a húzó erő nem működne már olyan biztonságosan, mint tavaly. Lehetséges? Egy év alatt nem rokkanhat meg az ember enynyire ... Dacosan és fogcsikorgatva támaszba lendültem, miközben az a nyomorult ág megcsikarta a bőröm. De kúsztam tovább, az indulat és a rutin tolt felfelé. Közben lentről megkaptam a botomat és teljes dühvel csépeltem a diókat magam körül. Te, nyomorult diófa! — gondoltam magamban — nem babrálsz ki velem ...

Egyre feljebb másztam és fent a fa tetején megállapodtam egy vékony, ingatag ágon. A nap undorítóan hunyorgott a szemembe és a fejemet körüldöngték a muslincák. Egy hűvös szélroham megingatta az ágat alattam. Lenéztem és nagyon kicsinek láttam a feleségem, aki lenn ült a fa tövében és diót evett.

— Hogy fogok innen lejutni? — jutott eszembe és egyszerre megrémültem. Soha még ilyen destruktív gondolat nem kerített hatalmába fa tetején. Ez a vég.

— Látod, te marha! — mondtam magamnak. — Ilyen voltál mindig. Csupa hiúság és nagyravágyás. Üreg mókus vagy, légy szíves, vedd tudomásul és ne mássz a fára ... Kell neked ez a dió? Hiszen egy szemet sem tudsz megenni, mert ég a gyomrod tőle ... Mit keresel itt a fa tetején? Egy rossz mozdulat, és szétloccsan az a buta fejed ... Ott lenn nagy legény voltál, de míg felértél a fa tetejére, megöregedtél ...

Újabb szélroham imbolygatta az ágakat és én egy középvastag ágat átölelve így fohászkodtam:

— Csak lejussak innen! Soha többé! Végeredményben az élet tele van lemondással és búcsúzkodással ... Ez volt az utolsó eset, hogy fára másztam. Hiszen annyi mindent lehet még csinálni az életben! Lehet dominózni és filmet írni, nem kell okvetlenül fára mászni ...

Nem tudom, hogy jutottam le, csak arra emlékszem, hogy az alsó vastag ágon percekig csüngtem, mint a lajhár, míg végre szilárd talajt ért a lábam. Feleségem ezzel fogadott:

— Sápadt vagy, fiam ... Ugye, mondtam, hogy ne mássz a fára ...

— Miért ne másszak? Nem értelek. Miért ne másszak? — tudakoltam ingerülten, mire ő csak ennyit mondott:

— Hát mássz ...

S tekintetével végigsepert a tarlott őszi kerten.

Gádor Béla

Csoda a hivatalban

Vasvári Anna rajza

— Csak nem intéztük el az ügyét?!

Gereblye és esküvő

A munkásvonaton mesélte egy jó ötvenes férfi, miután köhintett egyet-kettőt:

— Ejnye! ... De amíg köhög az ember, addig biztos, hogy él. Bár csak köhögnék még ötven esztendeig, dehát! ... Volt nálunk, Aszódon egy plébános, az öreg Bucsik, az mondta egyszer a templomban: „Közlöm veletek, híveim, hogy mindnyájan meg fogtok halni, kivétel nélkül. Még talán én is" ...

— Tréfás ember volt az öreg. Lakott Aszódon egy orvos, abban a házban, ahol most a rendőrség van, az is nagy tréfacsináló volt. Amikor ezek ketten rákezdték! ...

— Az öreg Bucsik szeretett vele nagyon incselkedni. Egy őszön kitört a gereblyéjének két foga. Mit tesz a plébános úr, elküldi a gereblyét az orvosnak, azzal az üzenettel, hogy csináljon neki fogakat. Mert dr. Rendes — így hívták — fogorvos is volt. Nem jött zavarba, a gereblyét elvitette a kovácshoz, ez annak rendje és módja szerint megcsinálta a fogakat. Az orvos aztán megküldte a gereblyét az öreg Bucsiknak, de mellékelt ám hozzá egy számlát — fogorvosi számlát két valódi fogpótlásról.

— Ennyi nem volt elég. Most az orvos kért valamit a paptól. Küldött neki egy kakast meg egy tyúkot, hogy adja össze, eskesse össze őket. Néhány napra rá az orvos kapott egy meghívót a kakas és a tyúk lakodalmi vacsorájára. Elment, de a kakas-vőlegény és a tyúk-menyasszony nem a széken foglalt helyet, hanem a levesestálban és a pecsenyéstálon — összeadva.

A mesélő ekkor hosszan hallgatott: hagyta, hogy képzeletünk eljátszogasson egy lakodalmi vacsora ízeivel.

Kóródi József

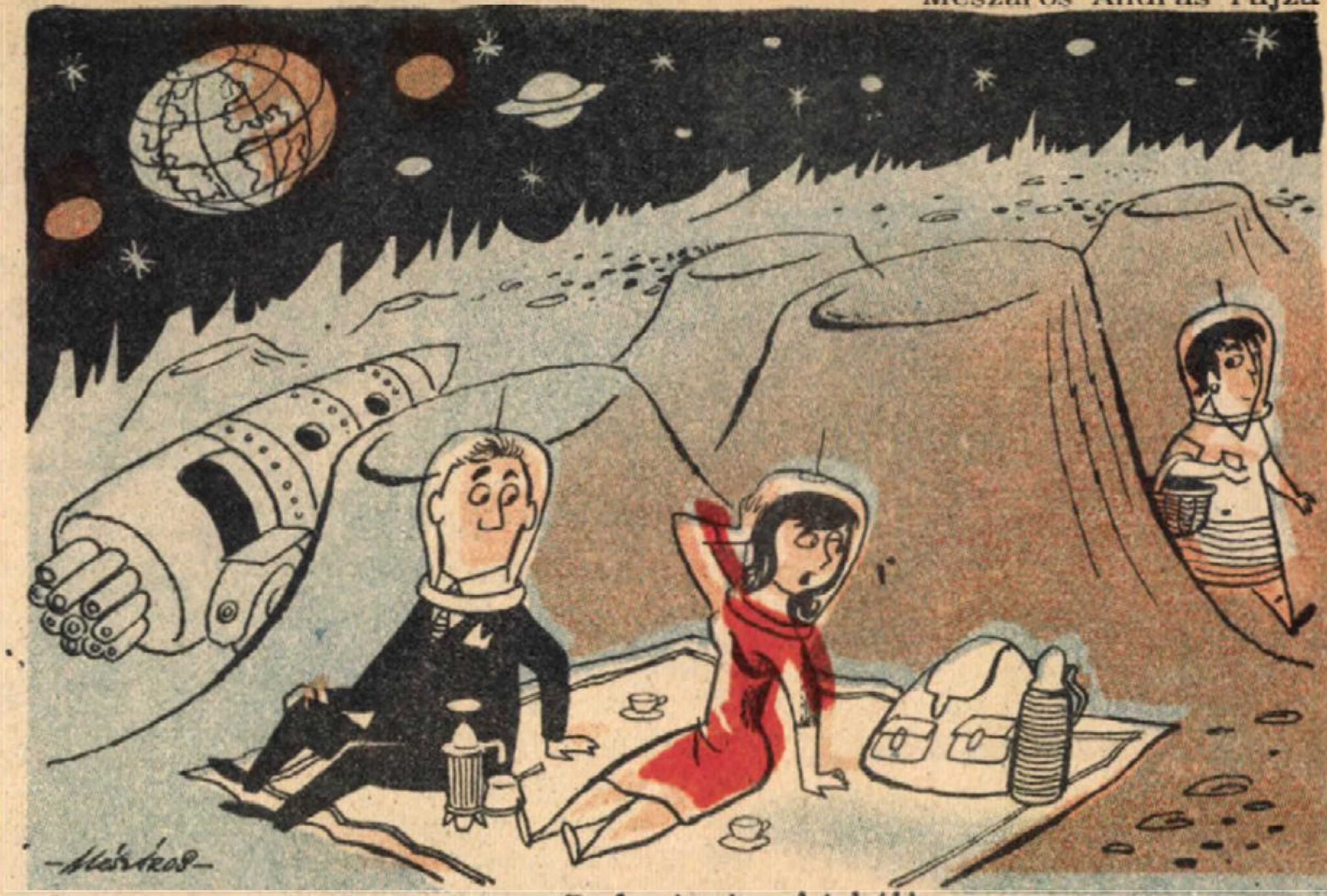
E heti hirdetésünk

– Hűha! Micsoda gyönyörű fej!

Az ember sehol sem lehet biztonságban

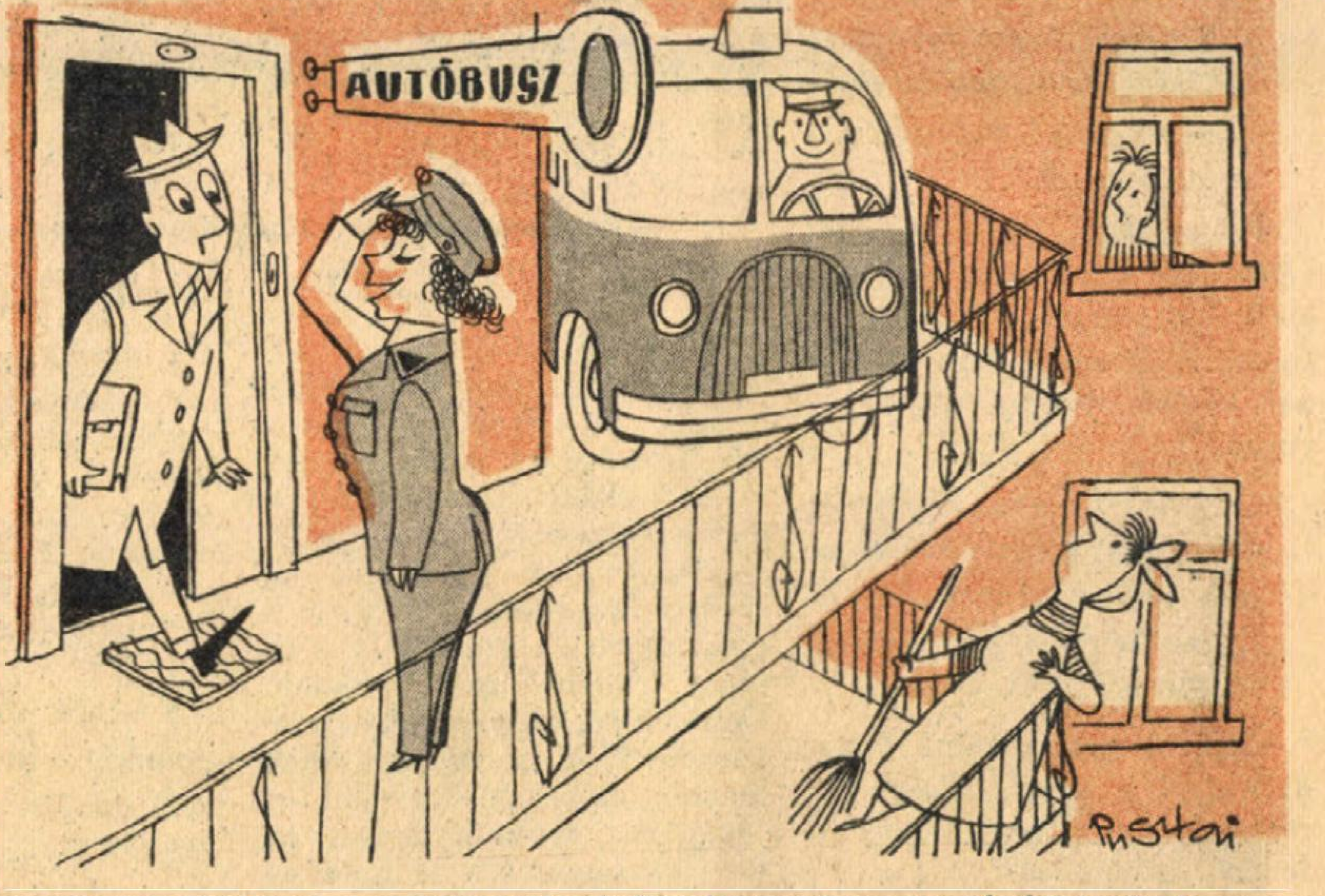
Mészáros András rajza

– Szentisten, a Pudovácné a házból!

Új autóbuszvonal

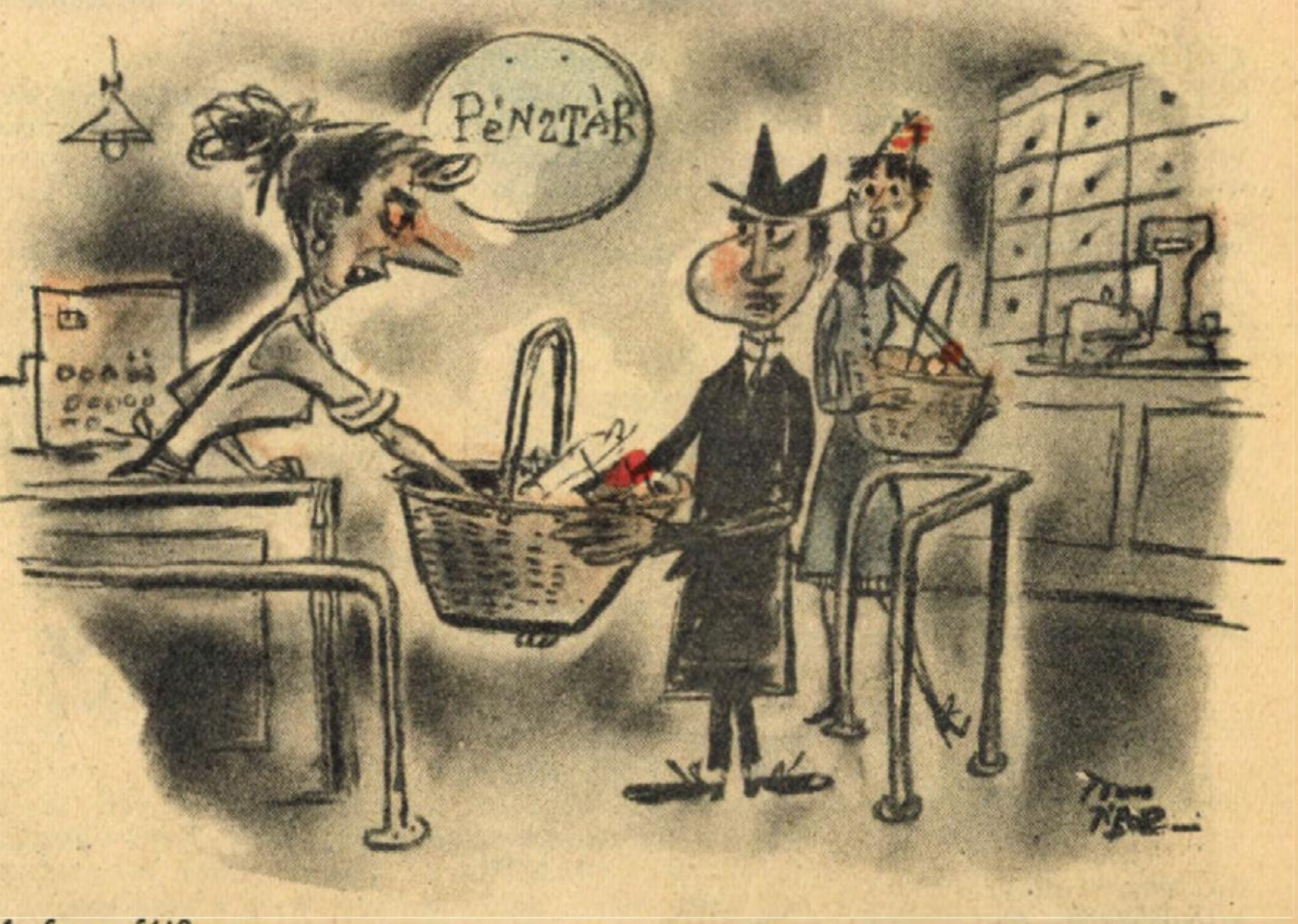
Pusztai Pál rajza

– Semmi különös, csupán igyekszünk teljesíteni az utasok kívánságait.

Önkiszolgáló bolt

Toncz Tibor rajza

– A foga fáj?
– Nem. Odadugtam tíz deka vajat, huszonöt kenőmájast, egy rúd szalámit és két zsemlecipót! ...

Kedves Ludas!

Augusztusban panaszt tettem nálad, hogy a Budaőrsi Tanács lakbértartozást követel tőlem, holott lakbértartozásom sohasem volt, s ennek ellenére fizetésem-

ből is levonatják a sosem volt tartozást. Ugyemben a Budai Járási Tanács pénzügyi osztálya szeptember 22-én az alábbi igazolást küldte:

„A Ludas Matyi szerkesztőségéhez intézett panaszával kapcsolatban értesitem, hogy a Községi Tanács főkönyvei szerint lakbérhátraléka nincs sem az elmúlt évekről, sem a folyó évben.”

Világos dolog, hogy erre a levélre csak a következő szövegezésű *felszólítás* érkezhetett a Budaőrsi Tanácstól, egy hónappal később, október 21-i keltezéssel:

„. . . 184 Ft összegű lakbérhátralékát, amennyiben 8 napon belül nem fizeti ki, úgy a munkahelyén a fizetéséből letiltatjuk! . . .”

Vajon hogyan lehetne összeházasítani a Járási Tanács intézkedését a Községi Tanács illetékes osztályával?

Körmendi Dezső
Budaörs, Kőhegy 187.

Le a bürokráciával.

CÉLTÁBLA — A CÉGTÁBLA

Az elmúlt napokban új vállalat költözött a szomszédunkba. Kiszögezték cégtáblájukat, s a legnagyobb megdöbbenéssel olvastuk le róla az alábbi feliratot:

Hulladék Kitermelő
és
Értékesítő Vállalat

Többen nyomban vitatkozni kezdtünk a helyszínen arról, hogy miben is áll vajon e vállalat munkája? Egyesek azt vélték a cégtáblából, hogy e vállalat serény dolgozói törnek-zúznak egész munkaidejük alatt, szöveteket vagdalnak széjjel, falemezeket forgácsolnak el, s üvegtáblákat törnek össze, hogy „hulladékot termeljenek ki” a maguk hasznára, mindannyiunk kárára. Mások viszont azt állították, hogy a vállalat szemetet, sőt ételhulladékot is összegyűjt, esetleg kitermel.

Viszont abban mindannyian egyetértettünk, hogy ilyen cégtáblákkal (nemcsak fogalmazásában rossz, hanem a „tiszta Budapest” illúzióját is rontja) nem kellene rontanunk egyre

szebb fővárosunk városképét. Meg lehetne talán fontolni azt is, hogy az efféle vállalatok más, kevésbé körülményes és kevésbé „illatos” névvel neveztessenek el.

Több olvasójuk nevében:
Szűcs Sándorné
VIII., Pál u. 3.

SZÉPSÉGHIBA

A hajdúhadházi „Petőfi” TSZ-nek negyven család méhe van. Minthogy olvastuk és hallottuk, hogy a méhpempő igen értékes és keresett kozmetikai cikk, elhatároztuk, hogy az anyabölcsőkből összegyűjtjük és értékesítjük a méhpempőt. A nyári hónapok elteltével összesen is gyűlt több ezer forint értékű pempő, s ekkor megkezdődött a kálváriánk is. Méhészünk először Debrecenbe utazott az Illatszer Vállalathoz, ahol nem vették át a pempőt, hanem a Kiskereskedelmi Vállalat központjához irányították őt. Onnan a Keletmagyarországi Nyersanyag Nagykereskedelmi Vállalathoz küldték a pempővel, ahol szívélyesen elbeszélgettek vele, hogy milyen értékes dolog is a pempő, majd „elirányították” a Budapesti Illatszer és Pipereszappan Gyárhoz. Miután levelünkre onnan sem kaptunk választ, azt a tanácsot kaptuk, hogy az Országos Méhészeti Szövetkezet bizonyosan a segítségünkre lesz a pempő eladásában. Ám az OMSZ csupán annyit írt levelünkre, hogy nem foglalkozik pempővel.

Csakugyan igaza van a közmondásnak, mikor azt állítja, hogy „A szépségért meg kell szenvedni . . .” Már a pempő értékesitésével megkezdődik a szenvedés!

„Petőfi” TSZ
Hajdúhadház,
Bocskai kert

TÖBB FIGYELMET

A vágány-építés munkái során a Nagykörúton a megállóhelyek ide-oda vándorolnak, ám (jelenleg pl. a Majakovszkij u. sarkán) nem tüntetik fel, merre helyezték át a megállóhelyet, csupán letakarják az eredeti megállóhely tábláját; s ezzel meglehetősen sok bosszúságot okoznak az utasoknak. Kétségtelen, hogyha valaki gyalogolni kezd a villamos-sínek mentén, előbb utóbb megleli az ideiglenes felszálló helyet is, de figyelmesebben is hozzásegíthetnék az utasokat a megálló felfedezéséhez.

Ludas Matyi elintézte

A kifogásolt „Kelj fel Jancsi” játékoknak valóban szerkesztési hibája volt – írják levelükben a *Belkereskedelmi Minisztérium Áruházi Igazgatóságától.* Intézkedtek a játékok visszaszállítására és a hiba megjavítására.

A *Sztálin Vasmű,* szerkesztőségünkhöz írt levelében közölte, hogy okt. 9-i „Bújócska” c. cikkünkre intézkedtek és okt. 10-én eljártak a cikkben szereplő per megszüntetésére.

UTAZÁS A FERIHEGYI REPÜLŐTÉRRŐL PESTRE (Fantasztikus történet.)

Amikor kikisértem egy rokonomat a ferihegyi repülőtérre, még nem sejtettem, hogy minden hidat felégettem magam mögött és a vakszerencse törékeny sajkájára biztam életemet.

Akkor még nem tudtam, hogy a kisérő úgyszólván nem ember és budapesti repatriálása senkit sem érdekel.

Úgy jön haza, ahogy tud!

Mert a repülőtérre még csak kimehet valahogyan az UTASSAL,

ha besurran a kimenő autóbuszra, de visszajövetele már csak annak a gondja, aki a mezők liliomát ruházza.

Ha az UTAS elrepült, ottmarad a kisérő és törheti a fejét azon, hogyan jut haza, mint Odysseusék a trójai háború után.

A ferihegyi repülőtérről el lehet jutni

könnyen Kalkuttába, Los Angelesba, Moszkvába, Amszterdamba, de Pestre annál nehezebben.

Ha az embernek szerencséje van, megérkezik valami nagyobb utasszállító gép, s a MALÉV autóbuszt küld ki az UTASOKÉRT, s ha még van hely, a kisérő is meghúzhatja magát egy sarokban.

Ha nincs szerencséje, akkor várhat.

Mire?

A repülőtér egyik alkalmazottja azt mondta például, hogy háromnegyed óra múlva indul egy műszaki autóbusz a műszaki kaputól, azok esetleg felveszik az embert.

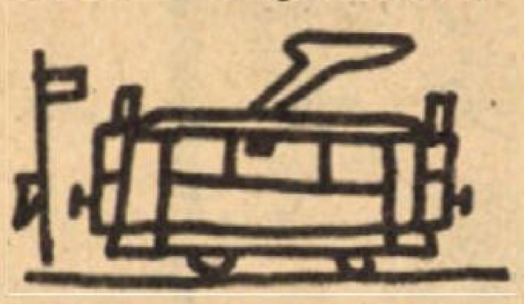
Ez rettenetes, gondoltam. Kegyelemautóbuszon tengődjek? És hátha nem vesznek fel?

Megállhatok az országúton és megállíthatom valamelyik gépko-

csit, hogy vigyen be a fővárosba. Nem vagyok csinos fiatal nő, ezt a tervet is elvetettem.

Azt is ajánlották, hogy vágjak keresztül a falun, s a Nagybánya úton keresztül elérhetem az 50-es villamos végállomását, amely 40 perc alatt a városba visz. Hogy milyen messze van az 50-es villamos végállomása?

Megoszlottak a vélemények. Egyesek szerint tíz-tizenöt percre, mások szerint 20-25 percre. Nem szeretem az ingadozást, ezt a tervet is elvetettem.

Mások azt ajánlották, hogy ne sajnáljam a fáradságot, sétáljak el a 35-ös autóbuszig. Sajnáltam a fáradságot.

Végül nagyszerű ötlet jutott eszembe. Elutazom repülőgépen Szingapúrba, s amikor onnan hazajövök, kisérő helyett UTAS leszek, s akkor küldenek ki elém autóbuszt. Sajnos, tíz forint hiányzott az útiköltségemből, ezt a tervet is kénytelen voltam elvetni.

Most jelenleg azt várom, hogy az első magyar Hold-rakétát a ferihegyi repülőtérről lövik fel, a rakétába valahogyan bejutok, s remélem, hogy a rakéta pályáját nem tudják egészen pontosan kiszámítani, tehát esetleg a Vérmezőre esünk

vissza, ahonnan egy 59-es villamossal már haza tudok menni.

Csodálatos a technika!

f. l.

NÉGY ÓRA VOLT

Térdük összeért az eszpresszó kis asztala alatt, szemükben izgalom és érdeklődés csillogott, ahogy egymásra tekintettek.

— Borzasztó, mennyire repül az idő, amikor együtt vagyunk. Soha nem tudjuk kibeszélni magunkat — mondta Ilonka.

— Jó lenne, ha egyszer megállna az idő ilyenkor — felelte Pista.

Ekkor éppen négy óra volt.

— Tíz perc múlva el kell mennem — sóhajtott a lány.

— Addig elmesélem, mit fogunk csinálni, ha összegyűlik a pénz.

Gyorsan beszélt. Kezük öszszefonódott, arcuk sugárzott, térdük szorosabban nyomódott egymáshoz. Mindenről elfeledkeztek, csak amikor Pista befejezte az utolsó mondatot, akkor kiáltott fel Ilonka.

— Jaj, nekem négy óra tíz perckor el kell mennem.

Ijedten az órájára nézett.

Négy óra volt.

— Megállt az órám — mondta. — Magánál mennyi az idő?

— Négy óra.

— De megijedtem! Akkor még van tíz percünk.

Most a lány beszélt. Ő is elmondta a terveit, hosszasan, élvezve az ábrándozás örömét. A fiú áhítattal hallgatta. Körülöttük elnémult a világ. Ismét Ilonka eszmélt fel.

— Hű, de elbeszélgettük az időt — kiáltotta és az órájára nézett. Aztán értetlen arcot vágott.

Négy óra volt.

— Mondom, hogy megállt az órám!

— Nem — felelte Pista. — Nálam is négy óra van.

Megállt az idő.

Négy óra volt.

Boldogok voltak. A fiú mesélt, a lány hallgatta. Aztán felcserélődtek a szerepek. Folyt a szó. Térdük érintése villanyozott, tenyerükön egymás vérének száguldását érezték.

Négy óra volt.

Pista elmesélte egész életének történetét. Részletesen; még olyan apró mozzanatokat is, hogy egyszer gyerekkorában lekvárt akart lopni a kamrából, de az üveg olyan magasan volt, hogy csak az ujjai hegyével érte el, nem bírta jól megmarkolni, kicsúszott a kezéből és széttört a fején.

Négy óra volt.

Tanulmányairól, katonaéveiről, olvasmányairól beszélt, majd elmondta apja életének történetét.

Ilonka nemkülönben. Hiszen most az egyszer alkalom nyílt rá.

Négy óra volt.

A fiú gyermekszerelmeit mesélte, filmeket, színdarabokat, amiket látott, majd az anyja élettörténetét mondta el, családi körülményeit, mikor, hol született, férjezett-e, családi és utónevét, leánykori nevét, állandó, bejelentett lakását, személyazonossági igazolványának számát.

Négy óra volt.

Most végre elmesélhette, hogy a nagyapja tüzérőrmester volt 48-ban, a dédnagyapját és anyját nem ismerte, a szomszédok rendes emberek, a munkatársai szeretik, a bérmakörösztanyja még nyolcéves korában kivándorolt az Északisarkra, legjobban a rántottcsirkét szereti és a naplementét a Balaton partján, de nagyon jó kalóriája van a dorogi barna szénnek is.

Négy óra volt.

A székek nem voltak valami kényelmesek és mindketten igyekeztek észrevétlenül lejjebb csúszni, miközben lábujjaikat mozgatták a cipőben, hogy a vérkeringés megindul-jon.

A társalgás egy pillanatra megakadt és Ilonka lopva a csuklójára pillantott.

Négy óra volt.

Kis szünet után az időjárásról beszéltek még, hogy itt az ősz, milyen hideg van, de télen még hidegebb lesz, de jön a nyár és akkor meleg lesz megint, de akkor aztán újra tél következik és ismét hideg lesz egészen nyárig, amikor végre megérkezik a meleg idő.

Elhallgattak. Pista kinyújtotta oldalra a lábát, mert megmacskásodott.

Négy óra volt.

A lány elfojtott egy ásítást.

— Ne haragudjon, Pista, nekem el kell mennem. Biztosan elkéstem. Az mégsem lehet, hogy nem múlik az idő! Igaz?

— Persze! Az mégsem lehet!

— Még ha úgy lenne sem ülhetnénk itt a végtelenségig!

— Nem ülhetnénk!

Felálltak.

Pista felsegítette a lányt a sarkon a villamosra. Azután megropogtatta elgémberedett tagjait. Nagyon örült, hogy mozoghat.

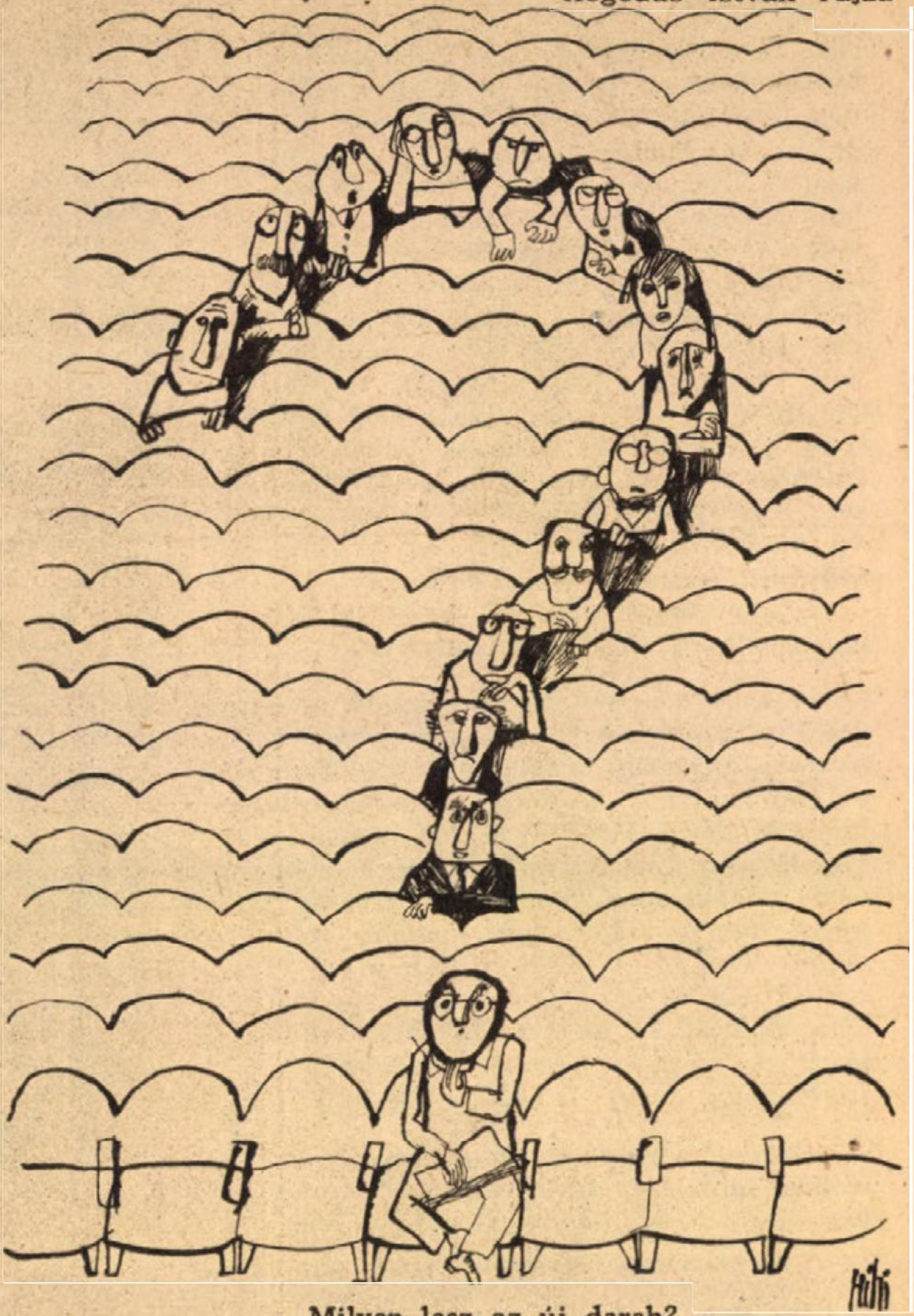
Hirtelen eszébe jutott, hogy nem beszélték meg, hol és mikor találkoznak legközelebb. Aztán legyintett és megnézte az óráját.

Négy óra múlt öt perccel. Hálistennek! Ismét halad az idő . . .

Kékvölgyi Vilmos

Házifőpróbán

Hegedűs István rajza

– Milyen lesz az új darab?

Számbaveszik a felesleges készleteket

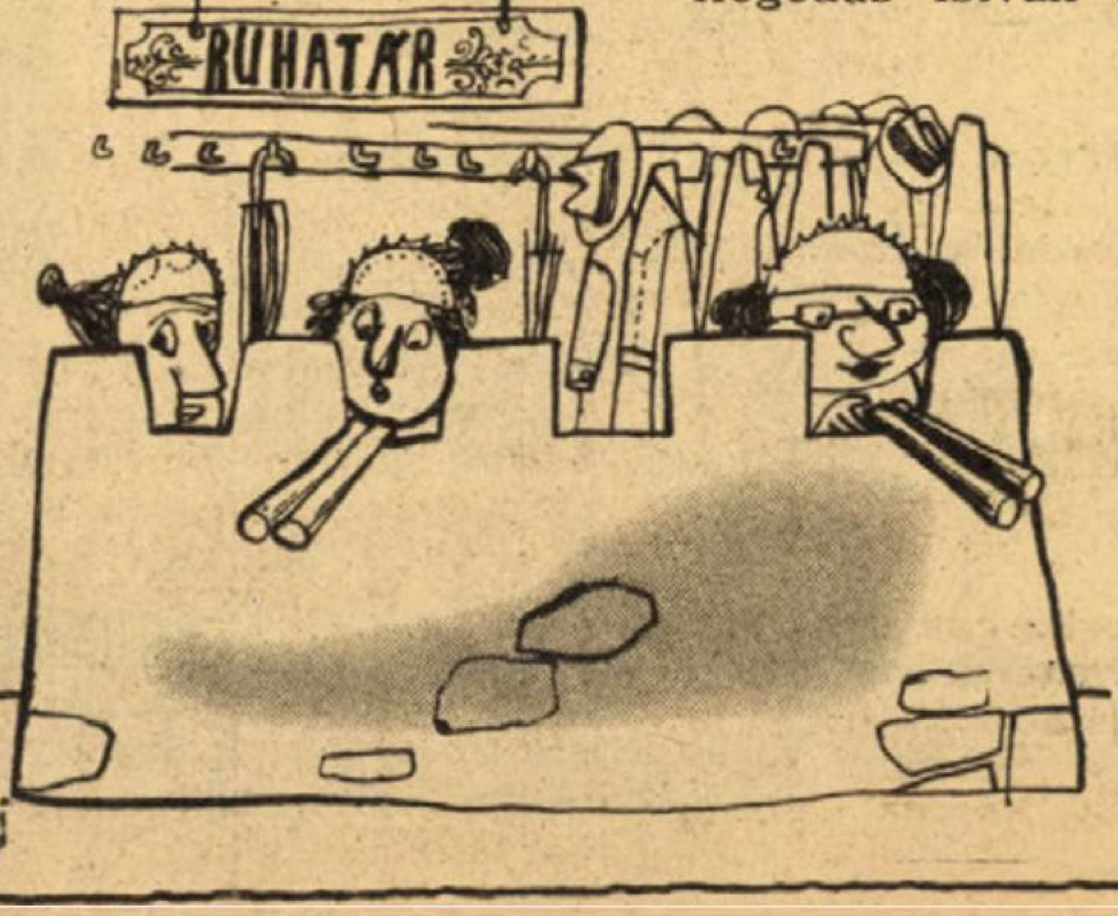
Sándor Károly rajza

– Túl kellene adnunk az elfekvő holmikon . . .

Ostrom előtt

Hegedűs István rajza

Apró ügyek

Az illető, akiről ez a kis történet szól, (a továbbiakban röviden Illetőnek fogom nevezni), egyszóval az Illető 1944 telén, amikor a szovjet hadsereg Budapest határaihoz közeledett, Nyugatra szelelt. Két évig tengett-lengett Párizsban, azután hazatért, s mert különösebb vétke nem volt, elfoglalta régi állását, régi munkahelyén. Itt dolgozott szorgosan 1956 novemberéig az Illető, amikor ismét felkerekedett s Nyugatra zarándokolt. Két évig tengett-lengett, ezúttal Olaszhonban, de ismét csak úrrá lett rajta a honvágy és hazatért. Minthogy különösebb vétke nem volt, ismét elfoglalta régi állását. Amikor az első reggelen munkahelyére bement, egyik öreg kollégája szelíden ölelte keblére.

— Szervusz, komám!... — kurjantotta szívélyesen — meddig maradsz?

Nézegetem a totó egyik legújabb hirdetését: toronymagas bankjegyköteggel tér meg otthonába a férj. Szerető hitvese álmélkodva és örömmel fogadja, így kiáltván fel: „Hol törtél be, Lajos?" Vagyis a szerető hitves azon egyáltalán nem lepődik meg, hogy a férje betört (mert hiszen akkor így kiáltana fel: „Lajos, csak nem törtél be!?"), nem, a szerető hitves pusztán arra kíváncsi, hogy *hol* tört be az ura. Ajánlanék egy jó címet ennek a hirdetésnek: „A betörő szerencséje, avagy a cinikus asszony."

Olyan hirdetést is ritkán olvas az ember, amilyent én a Magyar Nemzetben találtam, a *„Lakás"* rovatban. Íme:

> **„Termálvizes, nagyon szép garszonlakásomat elcserélném társbérletre."**

Percekig töprengtem, mi lehet a háttere ennek a példátlan ajánlatnak. De végül is rájöttem. Az illető fél egyedül, de nősülni nem akar.

Valami történhetett a pesti presszókban. Az utóbbi hetekben megjavult a feketekávé. Jóformán mindenütt sűrű és zamatos feketét mérnek, határozottan kávéíze van. Mit tehetnek bele?

t. l.

2×1=3

A Falusi Vasárnap *„Ferihegy légikikötő"* című riportjában a többi között ezt írta:

„A repülés népszerűségét, biztonságát elsősorban nagyszerűen képzett, elismerten ügyeskezű repülőgépvezetőinknek köszönhetjük. Alkalmunk nyílott a sok közül kettőt megismerni és bemutatni olvasóinknak."

A riport egyik képe be is mutatja az olvasóknak a két pilótát ezzel a képaláírással:

Három öreg pilóta a sok közül

Miután a fenti aláírású képen a legalaposabb szemlélődés után is csak két pilótát láttunk, joggal kérdezzük: mi a magyarázata ennek? A fotoriporternek leltárhiánya volt talán?

Azok a derék pestiek

Toncz Tibor rajza

– Micsoda nyavalyás automata ez, még egy vacak gombot sem lehet beleverni!...

FIGYELMESSÉG

– Drágám, azt hiszem, mennünk kell, ez az úriember nyugovóra akar térni...

(A londoni „Punch" című lapból)

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.